

FRANK REHFELD
ZEMĚ PADAJÍCÍCH HVĚZD

Deník Nicka Pettyho, 12. června

oklíčení.

Byly téměř dva tucty dinosaurů sotva větších než dospělí štíhlá těla, pštrosí nohy, úzká ramena a hlavu, která dlouhém téměř jako paže. Ruce i nohy byly zakončeny drápy. Přiblížili se k nám nepozorovaně zpoza chatrčí a vní osady a jejich kruh se už sevřel. Museli postupovat, že jsme si jich nevšimli dřív ani ze vzduchu, když jsme plétávali.

Jo už to, že zde, v údolní kotlině stovky mil od oblastí, jsou stopy lidské civilizace. Zřejmě se před nějakou pár lidí – zrovna jako my – na průzkum nedotčené prázdniny. Z nějakého důvodu se tady usadili, založili osadu a na útoku dinosaurů ji obehnali valy připomínajícími

šak nebylo platné.

Byli tady a osada byla opuštěná. Mohl jsem jen doufat, že zde žili, se podařilo utéci a že se nestali obětmi těch. Raději mě utvrzovala skutečnost, že jsme zatím nenalezli žádné stopy nějakého zápasu.

Byt také dlouho, co odtud ti lidé uprchli. Dva plápolaváky byly zapáleny teprve před několika hodinami. Z údolí jsem sám viděl stoupat dým. A proto jsme sem

přišli o něco dříve, možná...

Možná myšlenky na to, co by se případně mohlo stát. K ničemu. Naše situace rozhodně nebyla růžová. Byli jsme obklíčeni. Ván byl i ústup k balonům.

Čas zatím nenapadli, ale stáli nehnutě a zírali na nás.

Přikázal Hesekiel. „Jen jestli nás napadnou.“

Prudce rozbušilo. Sevřel jsem pušku ještě pevněji než jsem na čele studený pot, který mi stékal do očí, ale nechtěl se ho otřít ze strachu, že i sebemenší pohyb by mohl vést k útoku. Jak by onen souboj dopadl, o tom nemohlo být

žádné zbraně, ale jich byla několikanásobná přesila. Drápy

dinosaurů navíc představovaly přirozené zbraně, jejichž účinek musel být jistě úděsný.

Opatrně jsem se podíval k balonu. Většina poutníků zůstala v gondole a dostala od Hesekiela pokyn, aby při sebemenším náznaku nebezpečí okamžitě s balonem vzlétla. Jenže k tomu se nedostali.

I k nim se totiž nepozorovaně přiblížili dinosauri, takže lidé neměli šanci zareagovat včas. Zůstali teď stejně jako my naprosto nehybní, aby nevyprovokovali útok.

Nevěřil jsem, že by nám to nějak pomohlo. Vždyť jsme tady neměli co do činění s inteligentními tvory, s nimiž by bylo možné se dorozumět. Byla to pouhá zvířata. Ani to, jak nás dinosauri šikovně obklíčili, neznamenalo, že jednají jinak, než hnáni instinktem.

Zabloudil jsem pohledem k mužům vedle mne. Hesekiel byl vůdcem poutníků. Charismatický, urostlý muž s tmavými vlasy, který se sám prohlásil prorokem a shromáždil kolem sebe houf přívrženců, aby je zavedl do zaslíbené země, která podle jeho domněnky ležela v pravěku – vzdálená asi sto dvacet milionů let od přítomnosti. Jeho cílem bylo položit základy novému lidstvu.

Vedle něj stál Wedge, vousatý hromotluk, který byl původně jeho zástupcem a nejvěrnějším přívržencem. Postupem času se v něm ovšem probudily vůdcovské ambice, protože Hesekiel ho během uplynulých zvlášť kritických dní pověřil velením. Wedge kdysi sloužil jako důstojník, než byl neslavně propuštěn z armády za nesmyslné šikanování podřízených. Docela bych tomu věřil. Od samého začátku jsem ho neměl nijak zvlášť v oblibě.

Na druhé straně vedle mne stáli dva poutníci, kteří se k naší průzkumné skupince připojili dobrovolně.

Napětí mi připadalo takřka nesnesitelné. Uplynuly zřejmě pouze dvě minuty, ale mně připadaly jako věčnost. Dinosauri se na nás mohli vrhnout každým okamžikem a já jsem nechápal, proč už to dávno neudělali.

U šelem se samozřejmě stávalo, že váhaly předtím, než zaútočily na protivníka, kterého nedokázaly odhadnout. To ovšem zpravidla tehdy, když byly samy, a obvykle se přitom nechovaly tiše, ale pokoušely se potenciální oběť zastrašit výhružnými zvuky a grimasami.

Dinosauri naopak stáli naprosto klidně a jen na nás zírali.

Takové chování bylo naprosto neobvyklé. A pravděpodobně byla tato neobvyklost důvodem, proč nikdo zatím nevystřelil.

Nervy jsem měl – patrně stejně jako ostatní – napjaté k prasknutí. Nemohlo už dlouho trvat, až se někdo neovládne. Zvlášť Wedge působil velmi nervózním dojmem. Byl zvyklý bojovat a vždy se z kritických situací vysekat. Nečinné vyčkávání mu zřejmě vonělo z nás všech nejméně.

Tito dinosauři patřili k druhu, jaký jsem ještě nikdy předtím neviděl. Od vzniku DINOLANDU, když se do přítomnosti dostaly plochy pravěké džungle, učinila paleontologie značné pokroky. Byly objeveny mnohé rasy dinosaurů, o jejichž existenci předtím nikdo neměl ani potuchy. Jenže tenhle druh nebyl ani v nejnovějších knihách.

Nejvíce se tato zvířata podobala Stenonychosaurům, kteří patřili k Saurornithoididům považovaným za nejinteligentnější dinosaury. Jenže byli téměř o polovinu vyšší. Přesto museli mít značně vyvinutý mozek. Přinejmenším tak, jako současné šelmy, což prozrazovalo už jejich chování, jež bylo na hony vzdáleno nemotornosti velikých dinosaurů, kteří byli sotva schopni koordinovat vlastní pohyby.

Nejvíce na nich však fascinovaly oči. Ty byly totiž u většiny dinosaurů poměrně strnulé a primitivně strukturované. Jenže zvířata kolem nás vypadala téměř jako lidé. Ačkoliv to mohla být pouhá domněnka, připadalo mi, že v jejich pohledech rozpoznávám spoustu pocitů: nejistotu, strach, zvědavost a spoustu dalších.

Vypadalo to téměř, jako by dinosauři čekali na něco určitého.

„Měli bychom něco podniknout,“ utrousil potichu Wedge. „Nepřipadá mi, že by ty bestie pomýšlely na odchod. Když budeme dost rychlí, možná by se nám podařilo většinu z nich odstřelit.“

„A ostatní se na nás pak vrhnou,“ namítl jsem. Už jsem totiž několikrát zažil, jak mizerně dokážou poutníci střílet.

„To, že na nás ty bestie už dávno nezaútočily, přece jasně naznačuje, že mají strach. Když jich pár zabijeme, ostatní se určitě dají na útěk.“

„To si možná mysleli i obyvatelé téhle osady,“ namítl Hesekiel. „Vidíte je tady někde? Byli zabiti, nebo utekli.“

„To jsou přece jen spekulace,“ odpověděl Wedge opovržlivě. „Říkám vám, že když pár z těch bestií odstřelíme, ostatní se rozutečou, co jim budou nohy stačit.“

„A když ne, je po nás,“ namítl jsem.

„Bude po nás, i když budeme čekat tak dlouho, dokud se nerozhodnou na nás zaútočit,“ rozohnil se Wedge a sevřel pevněji pušku.

„Momentálně máme na své straně ještě výhodu momentu překvapení, a tu bychom neměli zahodit. Já aspoň nemám chuť nechat se těmi bes-tiemi jen tak sežrat. Budu bojovat o život.“

Zvedl pušku a výraz jeho obličeje jasně naznačoval, že je odhodlán nečekat dál a že si chce vynutit rozhodnutí.

„Hesekiele, pozor!“ zvolal jsem, protože jsem stál od Wedga příliš daleko, než abych mohl sám zasáhnout.

Hesekiel ovšem reagoval bleskurychle. Vycítil zřejmě nebezpečí ještě dříve, než jsem ho varoval. Levačkou bouchl zespoda do pušky, kterou namířil Wedge na jednoho z dinosaurů. Výstřelu už nedokázal zabránit, ale kulka zasvištěla do vzduchu.

Dinosauri si naštěstí nevyložili výstřel jako pokyn k útoku. Nao-pak, trochu couvli. Přitom vydávali podivné zvuky, které byly jakousi směsicí syčení a kvákání. Vypadalo to téměř, jako by se mezi sebou domlouvali.

„Zatracený blázne!“ vykřikl Hesekiel vztekle. „Výslovně jsem při-kázal nestřílet. To bude mít ještě dohru!“

„Ale vždyť vidíš, že mají strach,“ bránil se Wedge a bez pohnutí snesl jeho pohled. „Utečou, jakmile jich pár zabijeme.“

Jejich debatu jsem registroval jen okrajově a dál jsem pozoroval dinosaury. Na jednom místě se jejich řada rozdělila a jedno ze zvířat se začalo pomalými, opatrnými pohyby přibližovat k nám. Přitom jako by se téměř snažilo zabránit jakémukoliv náznaku nepřátelství.

A možná to také nebyla náhoda, že jsem získal tento dojem. Jako přikovaný jsem zíral na to, co dinosaurus svíral v pařátech. Byl to ja-kýsi primitivní nástroj – cosi jako sekýra. Trojhranný kámen, na jedné straně ostře zabroušený, byl vlákny jakýchsi rostlin připevněn k dře-věnému držadlu.

Dinosaurus nesl zbraň otevřeně na obou prackách, jako by tím chtěl naznačit, že ji nepoužije. Ba dokonce víc – chtěl nám ji dát jako dar.

Dokonce i Wedga to jednání natolik ohromilo, že se ani nechystal podruhé zaútočit.

V poloviční vzdálenosti mezi námi a zvířaty se dinosaurus zastavil. Sehnul se a položil primitivní sekýru na zem, pak ustoupil stejně po-malu jako přišel.

Můj první dojem – ačkoliv jsem ho zpočátku ani nebral vážně – byl správný. Položení sekýry bylo demonstrativním gestem, které mělo patrně vyjádřit mírumilovnost.

Ovšem na takováto cílená gesta mohla přijít pouze inteligentní bytost, stejně jako pouze inteligentní tvor byl schopen sestavit z takovýchto součástí sekuru. Zvíře by to za žádných okolností nedokázalo.

Najednou jsem si přestal být jist, jestli dinosauři skutečně pozabíjeli nebo vyhnali obyvatele této osady.

Spíš bylo možné, že jsme před sebou měli tvory, kteří osadu vybuchovali.

Phoenix, současnost

Několik mužů stojících okolo odvrátilo pohled od strašlivě zohavěné mrtvoly, která jim ležela u nohou. Byl to jeden z jejich kolegů. Stejně jako oni pracoval pro firmu Ratkill. Jeffrey Stringer, který byl šéfem firmy zabývající se hubením škůdců, poodešel o pár kroků a začal zvracet.

Byli na okraji města Phoenix ve státě Arizona. Před nimi ústil do kanálu tunel vedoucí ke kanalizaci. Byl to přepadový tunel, který měl zabránit tomu, aby se zde při sice ojedinělých, přesto však dosti prudkých deštích nahromadila voda a aby vystoupila z kanálů do ulic a do domů.

„Zatracené svinstvo,“ ulevil si poručík Roy Greenway.

„Myslíš, že to bude teď i pro šéfa dostatečný důkaz, aby se konečně vzpamatoval a přestal s tou svojí ututlávací taktikou?“ zeptal se roztrpčeně Bruce Haldeman a položil mu ruku na rameno. Stejně jako Greenway byl i poručík členem oddělení vražd policie ve Phoenixu.

Problémy začaly, když se do Phoenixu přestěhovali Doedfieldovi, rodina z městečka Beatty v Nevadě. Beatty leželo v bezprostřední blízkosti DINOLANDU a muselo být evakuováno, protože se přišlo na to, že bude zachváčeno následujícím časovým skokem a strženo do pravěku. Při příjezdu Doedfieldových byl bestiálně zavražděn stěhovák, když otevřel dveře stěhovacího vozu. To všechno nasvědčovalo faktu, že ve voze se ukryl dinosaurus a takto se nepozorovaně dostal do Phoenixu.

Haldemanův nadřízený, hlavní komisař Gordon, tomu nechtěl uvěřit, když navíc během následujících týdnů nebyly zaznamenány žádné případy mrtvých nebo raněných. Místo aby varoval obyvatele města, zakázal Gordon poskytovat jakékoliv informace. Byl blízkým přítelem starosty města a blížily se volby, takže chtěl zabránit všemu, co by mohlo znepokojit veřejnost.

Gordon trval na svém stanovisku, že není důvod k panice, dokonce i poté, co byl včera ve sklepě v Old Central School nalezen chlapec, kterého poranilo neznámé zvíře a poblíž se našly skořápky vajec, které s největší pravděpodobností zbyly po vylíhlých dinosaurech.

Ba co víc – Haldeman byl z případu odvolán a věc Gordon přidělil Greenwayovi. Kromě toho zadal úkol firmě Ratkill, aby prověřila kanalizaci v okolí Old Central School. Těsně vedle nalezených skořápek vajec byla totiž objevena i otevřená mříž kanálu.

Do kanalizace bylo vysláno několik dvojic. Muži našli několik dalších skořápek a spousty zabité krys, jinak ovšem nic. Jeden z týmů se však po uplynutí dohodnuté doby nevrátil. Stringer již plánoval, že vyšle průzkumnou skupinu, když tu se z tunelu vypotácel příšerně zřízený muž. Když dovrávoral až k nim, sesul se na zem a mumlal cosi o „příšerách“ a vzápětí podlehl svým hrozným zraněním.

„Tenhle mrtvý jde přímo na Gordonův účet,“ vyjel Haldeman s ještě větším rozhořčením v hlase. „Jak tam jenom může poslat lidi a neříct jim, co mají vlastně hledat? Jen se tam porozhlédnout, s tím ať táhne k čertu!“

„Jsou to přece odborníci,“ namítl Greenway.

„Jo, odborníci, kteří si dokážou poradit s krysami, termity a podobnými mrchami, ale ne s dinosaury,“ rozohnil se Haldeman. „Sám víš, k čemu jim byly ty jejich rozprašovače s troškou jedu. Když už, měl tam vyslat těžce ozbrojenou jednotku s plamenomety, jenže to by musel prozradit, oč tady doopravdy jde.“

„Ještě není dokázáno, že máme skutečně co dělat s dinosaury,“ namítl Greenway. „Já osobně ti věřím. Ale dovedeš si představit, do jaké bryndy by se Gordon dostal, kdyby se pak ukázalo, že je to všechno planý poplach?“

„A ty si myslíš, že tohle udělalo pár krys nebo nějakých jiných škůdců?“ Haldeman ukázal na mrtvého. „A nebude to zřejmě poslední oběť, pokud velice rychle něco nepodnikneme.“

„Nevíme, co to bylo a já Gordona docela chápu, že bez důkazů ne-

chce šířit mezi obyvatelstvem paniku.“

„Ty se ho snad ještě chceš zastávat?“ Haldeman se rozzuřeně zadíval na svého kolegu. „Copak vážně nechápeš, oč tady jde? To zvíře, které sem přišlo jako první, bylo březí. Kdyby ten blbec nezmařil všechny akce, možná by se nám podařilo tu bestii najít dřív, než na kladla a vyseděla vejce. Místo toho se teď budeme potýkat s celým houfem dinosaurů.“

Nemáme ponětí, kdy se vylíhli první a jak dlouho potrvá, než se sami začnou rozmnožovat. Protože tady nemají žádné přirozené nepřátele, může to vést velice rychle k obrovské lavině bez konce. Chápeš už teď konečně, jaké nebezpečí městu hrozí?“

Greenway ještě více zbledl.

„Z tohoto pohledu jsem se na ta nikdy nedíval,“ přiznal. „Co navrhuješ?“

„Je to tvůj případ,“ připomněl Haldeman a poklepal svého kolegu po hrudi. „Já jsem tady vlastně jen jakoby náhodou.“

„Přesto mi ale můžeš dát radu. Nebo chceš snad hrát uraženého, protože jsi měl pravdu a Gordon ti ten případ přece vzal?“

„Nejsem uražený,“ odvětil Haldeman. „Jsem ovšem na nejlepších cestě pověsit tohle řemeslo na hřebík. Stejně mě budou chtít vyhodit, ale to je mi jedno. Jestli chceš ode mě vážně slyšet radu, tak se ještě den dva chovej naprosto klidně. Ta doba mi bude stačit k tomu, abych dal Gordonovi takový kopanec do zadku, že na něj bude vzpomínat ještě hodně dlouho.“

„Ty ses zbláznil, člověče!“

„Možná ano.“ Haldeman pomalu kývl. „Ale nemůžu se už dál dívat na to, jak ten trouba vystavuje nevinné lidi obrovskému nebezpečí jenom proto, že nechce dopustit, aby jeho velevážený přítel starosta nějak utrpěl při volbách tím, že mezi obyvatelstvem nastane rozruch. Naší úlohou je přece chránit lidi v tomto městě a přesně tohle udělám. Aby se člověk dokázal nebezpečí ubránit, musí nejprve vědět, že existuje, a k tomu, aby ho odstranil, je zapotřebí pomoci...“ Zarazil se, když k němu přistoupil Stringer.

„Ale teď už je vážně na čase, abyste mi prozradili, s čím tady vlastně máme tu čest,“ vyzval ho šéf firmy Ratkill. „Musím vyslat do štol pátrací skupinu, a nechci své lidi vystavovat většímu nebezpečí, než je nezbytné nutné. Proto musím vědět, co nás tam čeká.“

„Pátrací skupinu?“ Greenway sraštil čelo. „To by bylo příliš ne-

bezpečné.“

„Nejde to jinak,“ trval na svém Stringer. „Pořád ještě je tu možnost, že John je naživu. John byl Hankův parťák.“ Ukázal na mrtvého. „Musíme se přesvědčit, jestli ještě žije a jestli mu případně můžeme pomoci.“

„I když vám to říkám velice nerad, ale šance nejsou příliš veliké,“ vložil se do debaty Haldeman. „Jen byste zbytečně vystavoval nebezpečí životy dalších vašich lidí. Počkejte, až dorazí posily, které si už vyžádal můj kolega. S kvalitní výzbrojí a v dostatečném počtu to můžeme riskovat, ale takhle ne.“

„Tak mi řekněte, co je to za zvíře, že dokáže takhle zřít člověka,“ trval Stringer na zodpovězení své otázky.

Greenway vrhl na svého kolegu spiklenecký pohled, ale Haldeman ho ignoroval.

„Jisté stopy poukazují na to, že se sem dostal dinosaur z DINOLANDU,“ řekl. „Podrobnější okolnosti teď nejsou důležité.“

Stringer polkl. „Dinosaurus?“ ujistil se.

„Ano.“ Haldeman přikývl. „Nemáme bohužel tušení, o jaké zvíře se konkrétně jedná. Pravděpodobně není příliš velké, když se dokázalo ukrýt ve stěhovacím voze a dostalo se do kanalizace obyčejným kanálem. Ale že dokáže být přesto nebezpečné, to už potvrdilo dost drastickým způsobem. A je pravděpodobné, že to zvíře už vyvedlo mláďata, která mohou být brzy stejně nebezpečná.“

„Dinosauři,“ zamumlal Stringer hluboce oťresen. „A vy jste tam nechali jít moje lidi neozbrojené a nic netušící?“ Zaťal dlaně v pěsti. „Já tomu prostě nemohu uvěřit. Ale to bude mít ještě dohru, to vám slibuju! Podám na vás žalobu u soudu!“

„Udělejte to,“ odvětil Haldeman. „Přeju vám dokonce úspěch, jenže o něm velice pochybuji. Hlavní komisař Gordon popře, že by existovaly jakékoliv konkrétní stopy nebo důkazy. Odmítá uznat existenci toho dinosaura, aby neznepokojoval veřejnost. Kdyby bylo po mém, všechno by probíhalo trochu jinak. Ale mám bohužel svázané ruce.“

„Uvědomuješ si, že tyhle řeči tě můžou stát krk?“ zeptal se Greenway a nechápavě přitom kroutil hlavou. „Měl bych ti dát příkaz, abys odtud zmizel dřív, než to rozvrtáš ještě víc.“

Přiblížily se dva hlídkové vozy a zastavily nedaleko od nich. Vystoupilo šest uniformovaných policistů a zamířilo k nim.

„Důstojník Sunny Bond,“ představil se jeden z nich. „Hned tady

bude i pohřební vůz a soudní lékař. Co se tady vůbec děje?“

„V kanalizaci jsou nějaké komplikace,“ řekl Greenway ještě dříve, než mohl Haldeman prozradit víc. „Jakási zvířata zabila tohoto muže.“

„Pravděpodobně dinosauři,“ doplnil Haldeman lakonicky a vysloužil si za to od svého kolegy zlostný pohled.

„To by bylo možné, ale dosud nevíme nic bližšího,“ tvrdil Greenway. „Parták toho člověka je ještě někde uvnitř. Půjdeme tam a přesvědčíme se, co s ním je.“

Stringer mu podal mapu. Byly na ní zakresleny štolý a potrubí kanalizace. Některé oblasti byly vyznačeny různými barvami.

„John a Hank prohledávali modře zakroužkovanou zónu, takže musíme hledat tam,“ vysvětlil. „Já a alespoň jeden z mých lidí vás doprovodíme. Na rozdíl od vás se tam vyznáme. Kanalizace je hotové bludiště, ve kterém byste se těžko orientovali dokonce i s mapou a kdybyste se museli dát na útěk, neměli byste stejně moc času ji studovat.“

Greenway chvíli zaváhal a pak přikývl.

„Tak dobrá, ačkoliv by mi bylo milejší, kdyby u toho nebyli žádní civilisté.“

„Když na to přijde, dokážu si uchránit svou kůži sám.“ Stringer zatřukal na pistoli, kterou si přinesl společně s mapou z auta a kterou měl teď zastrčenou za opaskem. „A nezačínejte teď s formalitami. Na tu věcičku mám platný zbrojní pas.“

„Tak dobrá, jdeme,“ řekl Haldeman, ale Greenway ho chytil za ruku.

„Moment, Bruce, takhle jsme si to nedomluvili. Jestli je ti jedno, že ti dá Gordon sebrat policejní placku za to, žeš porušil prakticky všechny služební předpisy, pak je to tvoje věc. Možná utrhne hlavu i mně, za to, že jsem ti v tom nedokázal zabránit a že jsem tě dokonce vzal s sebou. Ale nemám zájem o nějaké popotahovačky v případě, že by se ti něco stalo.“ Zavrtěl hlavou. „Lituju, ale od téhle chvíle poběží ta akce bez tebe.“

„Royi, to mi přece nemůžeš udělat. Já...“

„Jistě máš jiné případy, kterým se musíš věnovat, nebo ne? Možná bys s nimi mohl začít hned teď a nemíchat se mi do práce,“ vpadl mu Greenway do řeči tónem, z něhož bylo patrné, že je definitivně rozhodnut. „Ty se k nám nepřidáš, rozumíš?“

Haldeman na něj chvíli zuřivě hleděl, pak udělal čelem vzad a zamířil ke svému vozu.

12. června

„To je nemožné,“ tvrdil Hesekiel. „Inteligentní? Nicku, jsou to přece zvířata!“

„Já vím,“ šeptl jsem tiše, „ale přece i tak mohou mít vyvinuté mozky. Jen si uvědom, že opice nebo delfíni jsou mnohem inteligentnější než většina ostatních zvířat.“

„Ale ani opice si přece nestavějí osady.“

„Podle mě každopádně chování těchhle dinosaurů naznačuje určitý stupeň inteligence. Dali najevo mírumilovnost a odložili válečnou sekyru. Pro primitivní civilizaci, která patrně teprve začala vymýšlet nástroje, musí tahle věcicka znamenat úžasně silnou zbraň.“

„Co si to tam šuškáte?“ ozval se Wedge. „Zatraceně, tak se do nich pusťme, než na nás ty bestie zaútočí.“

Ignoroval jsem ho. Byl zřejmě příliš zaslepený, než aby si uvědomil, co se kolem děje.

„Jen se na ty dinosaury podívej,“ vyjel jsem na něj. „Vypadají, jako by na něco čekali, a já už asi tuším, nač. Teď je řada na nás, abychom demonstrovali svou mírumilovnost.“

Pomaloučku jsem otočil svou pušku tak, že jsem ji držel za pažbu a za hlaveň, a vystoupil jsem vpřed. Hesekiel se mne pokusil zdržet, ale já se mu vyhnul a pokračoval jsem až k místu, kde předtím položil dinosaur sekyru. Rozvážně jsem položil pušku vedle a vrátil jsem se na své dřívější místo.

Několik dinosaurů se k sobě navzájem otočilo a začali vydávat změť hrdelních a syčivých zvuků.

„Připadá mi to, jako by se mezi sebou bavili,“ řekl jsem tiše. „Možná to není tak vyvinutá řeč, jakou používáme my, ale je to jistý způsob dorozumívám.“

„Já tomu prostě nevěřím,“ zašeptal Hesekiel. „Je to k nevěře.“

„Co je to za blbost?“ zavrčel Wedge. „Děláte, jako by to byly inteligentní bytosti. Copak si vážně myslíte, že bychom se mohli dorozu-

mět s dinosaury? Zcvokli jste nebo co?“

„Dej tu pušku dolů,“ zasykl jsem a otočil jsem se ke dvěma poutníkům po mé pravici. „Vy taky.“

„To všechno může být pouhý trik,“ namítl pochybovačně Hesekiel. „I kdyby měli jistou inteligenci, přece jen jsou to šelmy.“

„Kdyby chtěli, mohli nás zabít už dávno,“ odpověděl jsem. „Jestli postavili tuhle osadu, jsou civilizačně asi tak na úrovni lidí doby kamenné. Jak by asi ti reagovali, kdyby se najednou z oblohy snesla taková obrovská věc a vystoupily z ní bytosti s hřmotícími holemi, které srší oheň?“

„Považovali by nás patrně za bohy...“ Hesekiel se zarazil. „Ty si myslíš, že... nás uctívají?“

„Docela bych to chápal. Ani jejich chování na mě rozhodně nepůsobí agresivním dojmem. Řekl bych spíš, že mají strach, protože nevědí, jestli jsme dobří či zlí bohové. Nenapadnou nás, dokud je k tomu nevyprovokujeme.“

„To je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel,“ tvrdil Wedge.

Dinosaur, který předtím položil na zem sekyrku, opět postoupil dopředu a zastavil se u obou zbraní. Pak jednou prackou ukázal na mne a zamával.

„Chce zřejmě, abys šel k němu,“ prohlásil Hesekiel. „Postupně začínám i já věřit, že ty bestie jsou inteligentní. Buď opatrný, ale pokus se ho přimět k tomu, aby nás nechal odejít zpátky k balonu.“

Přikývl jsem a pomalu jsem kráčet vpřed. Srdce mi bušilo tak divoce, jako by se chtělo rozskočit. Rozum mi napovídal, že tihle dinosauři mi nic neudělají, ale to neměnilo nic na skutečnosti, že jsem pořád ještě pociťoval hrozný strach. Zvířata, k nimž jsem se přibližoval bez jakékoliv zbraně, byla přece jen o hlavu vyšší než já a jejich ostré drápy vypadaly, jako by mě docela snadno mohly rozsápat na kusy.

Přiblížit se k téhle bestii – ať už byla inteligentní nebo ne – vyvolávalo pocit, jako bych strčil hlavu do tlamy divokému lvu a doufal, že se předtím pořádně nasnídal.

Několik okamžiků jsme se na sebe jen dívali. Ačkoliv dinosaur vypadal zblízka ještě úděsněji, současně ztratil cosi ze své nebezpečnosti.

Muselo to být těma očima. Nebyly to oči divoké šelmy, ale připomínaly spíše oči člověka, starého člověka, který toho mnoho viděl a zažil a je už dost unavený.

I dinosaurus byl starý, což se dalo vyčíst nejen z jeho očí. Šupinatá kůže byla skvrnitá a tmavší než u ostatních zvířat a ačkoliv to bylo vlastně vyloučeno, připadala mi na některých místech vrásčitá.

V primitivních kulturách spočívalo vedení tlupy často buď v rukou nejsilnějšího nebo nejstaršího a nejmoudřejšího z celého kmene. Tady šlo patrně o onu druhou variantu, která mi připadala mnohem příznivější.

„Přicházíme v míru,“ řekl jsem a současně jsem otočil dlaně nahoru, znamení, které by pochopil na Zemi každý člověk. I když dinosaurus mým slovům nerozuměl, doufal jsem, že tón, jímž jsem je promnesl, a gesto mu naznačí, co jsem chtěl.

Vyrazil několik hrdelních zvuků, z nichž jsem nemohl usuzovat absolutně na nic. Mohla to být stejně dobře výhrůžka jako její přesný opak. Ten tvor byl zřejmě stejně bezradný při výkladu mých úmyslů. Přestal jsem doufat. Jak se za takovýchto okolností domluvit?

Moje zkušenosti s cizinci byly omezeny na jeden francouzský manželský pár. Ti dva přijeli asi před rokem do Beatty jako turisté a mluvili jen lámanou angličtinou.

Jenže tady to bylo tisíckrát složitější. I když dinosauři měli skutečnou řeč a nevyráželi jako ostatní zvířata pouze sled různých zvuků s nejasným významem jako souhlas, nesouhlas, projev sympatií či podobně, pak se tato řeč zásadně lišila od kterékoliv lidské řeči. Naše hlasivky nebyly uzpůsobeny k tomu, aby vydávaly takové zvuky. Kdybych se o to pokusil, vyšlo by z toho patrně chraptivé sípání.

Ukázal jsem na sebe a několikrát jsem řekl své jméno. Dinosaurus naklonil hlavu a vydal zvuk, který zněl asi jako líík. Bylo to legrační napodobení mého jména, spíše zakvičení, ale přece jen to byl první krok.

Zrovna jako předtím já, ukázal teď tvor na sebe. Zvuk, který přitom vydal, zněl tak trochu jako ptačí zaskřehotání – asi jako chroooak.

„Kroák,“ opakoval jsem soustředěně.

„Chroak,“ zopakoval ten tvor. Pak ukázal na sebe a na své druhy. „Kráánass,“ vyrazil ze sebe. Tak zřejmě takhle bytosti označovaly svůj kmen.

„Kranas,“ zjednodušil jsem si výslovnost, abych si nezauznil hlasivky.

Dinosaurus nevypadal mým napodobením nijak zvlášť nadšen, pokud vůbec bylo možné zjistit v ještěřích tvářích nějaké hnutí myslí. Ale na

tom teď nezáleželo.

Konečně se sehnul. Jedním z drápů začal malovat do země nějaké symboly. Teprve po několika vteřinách jsem poznal, že kreslí sebe nebo alespoň tvora jeho druhu. A hned vedle namaloval hrubou karikaturu člověka – malinkou postavičku, ale bylo jasné, co má představovat.

Kolem obou nakreslil kruh, aby je symbolicky spojil.

Nevěděl jsem, jak se zachovat, abych nezpůsobil nějaké nedorozumění. Po krátkém váhání jsem prstem nakreslil kolem prvního kruhu ještě jeden.

Kroak vydal kvákavý zvuk.

I když veškeré pokusy vysvětlit si jeho reakce bylo třeba brát s rezervou, připadalo mi to tentokrát jaksí radostně. Pak začal kolem obou kruhů kreslit jakési vyvýšeniny, které měly patrně představovat chatrče. Dinosauři a lidé společně v osadě – takto chtěl zřejmě naznačit pohostinnost.

Ačkoliv mi ta zvířata pořád připadala příšerná, neměl bych nic proti tomuhle pozvání. Dinosauři, kteří disponovali patrně nejen rudimentární inteligencí, to byl takřka neuvěřitelný objev.

V porovnání s dobou, po níž dinosauři ovládali svět, existoval člověk pouhých pár vteřin. Mnoho vědců už vyslovilo spekulace o tom, proč už se tehdy nevyvinuly alespoň náznaky inteligentního života. Některé druhy dinosaurů k tomu měly všechny biologické předpoklady.

Nejrozšířenější teorie tvrdila, že k tomu nebyly příznivé podmínky prostředí. Zatímco lidé se vyvinuli v nejdokonalejší druh za éry savců, inteligentní dinosauři by nebyli s to, vzhledem k silným a slabým stránkám, které by z toho vyplývaly, v pravěkém pekle přežít.

Jenže tady jsme viděli pravý opak. Možná to bylo zvláštní polohou této údolní kotliny, která byla od okolního světa oddělena horami tyčícími se kolem dokola do výšky, že se tady dokázal udržet inteligentní život.

Jenže ať už byl tenhle objev jakkoli zajímavý, nepřišli jsme sem jako vědci a s největší pravděpodobností nebudeme mít ani možnost komukoliv o tom všem povědět.

Musel jsem krotit svou zvědavost a myslet na poutníky, které jsem jako vyjednaváč v jistém smyslu zastupoval. Vedle původní kresbičky jsem tedy načrtl druhou, ve které jsem naznačil nejen naši pátrací sku-

pinu, ale i balon a dinosaury. Hvízdnutím jsem naznačil, aby dinosauři ustoupili a uvolnili nám cestu k balonu.

Kroak si kresbičku několik vteřin prohlížel, pak přes ni přešel drápem a znovu ukázal na svůj vlastní náčrtek. Bylo jasné, že chce, aby-
chom zůstali.

Hned nato kresbu doplnil. Ukázal na les obklopující osadu a přimaloval další zvířata. Jedno z nich nakreslil větší než sebe samotného. Zpočátku jsem si myslel, že chce nakreslit některého ze svých druhů, ale pak jsem si všiml rozdílů. Ostatní zvířata byla menší a jejich končetiny měly jiný tvar. Kromě nich nakreslil Kroak ještě několik mnohem větších dinosaurů.

Šipkami naznačil, jak se přibližují k osadě, ale Kranasové se jim spolu s námi – lidmi – postavili na odpor, takže útočníci byli zahnáni. Kroak přitom ukázal na zbraň vedle nás. Doufal od nás patrně pomoc při obraně proti útočícím dinosaurům.

Ukázal jsem na svou zcela již smazanou kresbu a pak směrem ke Kranasům, kteří nám odřízli cestu k balonu.

Kroak několik vteřin váhal a pak zaskřehotal. Dinosauři mezi námi a balonem se rozestoupili a uvolnili nám průchod široký několik metrů.

Chtěl jsem vstát a vrátit se k Hesekielovi, abych mu podal zprávu, když tu náhle z houfu Kranasů prudce jeden vyrazil rovnou ke mně. Nebyl ani zdaleka tak veliký jako ostatní – patrně ještě mládě.

Koutkem oka jsem postřehl, jak Wedge zamířil puškou.

„Nestřílet!“ zařval jsem. „Za nic na světě nestřílet!“

Nestačil jsem to doříct. Kroak vyrazil strohý skřek a chmatl po malém dinosaurovi, jenže ten se mu hbitě vyhnul a vzápětí skočil na mě. V letu mě srazil z podřepu na zem. Ovanul mě horký páchnoucí zvířecí dech. Před očima jsem zahlédl otevřenou tlamu plnou vyvinutých tesáků.

Zaslechl jsem, jak Nicole vykřikla, a sám jsem také vyrazil vyděšené vyjeknutí. Najednou jsem si nebyl rozhodně tak jist, že bylo moudré spolehnout se na dobrosrdečnost a neškodnost těch tvorů. Pokud to skutečně bylo dinosauří mládě, patrně mu ani nebylo jasné, že přátelským šťouchnutím nebo škádlivým kousnutím mě může těžce zranit nebo dokonce i zabít.

K tomu ovšem nedošlo. Před očima se mi zatmělo a já ucítil ve tváři cosi odporně vlhkého a měkkého. Teprve když dinosaur zatáhl

jazyk, uvědomil jsem si, že mě olízl.

S odporem jsem si odplívl. V téže chvíli Kroak uchopil dinosauří mládě, strhl je ze mne a uštědřil mu takový kopanec, že prolétlo vzduchem několik metrů, dopadlo na zem a za zvuků, které mi skutečně trochu připomínaly lidský pláč, zase zmizelo v hloučku ostatních Kranasů.

Rukávem jsem si otřel obličej. Bylo mi, jako by po něm někdo přeljel mokrým hadrem – ovšem namočeným ve splasčích.

Kroak vydal několik zvuků, které zřejmě představovaly směsici lítosti, omluv a otázek. Rozmrzele jsem pak ukázal opět na kresbu v písku, abych Kroakovi naznačil, že jsem ani po onom incidentu nezměnil názor. A pak jsem se vrátil k Hesekielovi.

„Žádají nás, abychom zůstali a pomohli jim bránit osadu proti útokům jiných dinosaurů,“ řekl jsem. „Máme...“

„Riskovat vlastní život?“ vpadl ml do řeči Wedge. „To je pěkná pitomost. Odkud vůbec víme, že jim můžeme věřit? A co bychom z toho měli? Zmizme odtud, dokud můžeme!“

„Nemám dojem, že by proti nám něco měli,“ odvětil jsem. „Jak jsem tušil, považují nás spíše za posly bohů. Před puškami mají zjevně úžasný respekt.“

„Asi nám chtějí ty pušky sebrat,“ poznamenal Wedge.

„Drž konečně klapačku,“ vyjel na něj vztekle Hesekiel. „Už známe tvůj názor.“ Otočil se opět ke mne. „Řekněme, že bychom jim opravdu pomohli. Co nám za to mohou na oplátku nabídnout oni?“

„Dorozumění s nimi není tak jednoduché,“ přiznal jsem. „Ale zdá se, že s námi chtějí uzavřít nejen mír, ale i přátelství. Měli bychom to přijmout. Ať už se usadíme kdekoliv, vždycky budeme mít problémy s divokými dinosaurů. Tohle údolí by pro nás bylo ideální ke zbudování osady. Byli bychom jistě pod ochranou Kranasů.“

„Kranasů?“

„Tak se sami označují. Alespoň nějak podobně to zní. Myslím, že bychom měli zůstat tady. Tak příznivé podmínky jinde nenajdeme. Kranasové nám toho jistě nemohou nabídnout mnoho, ale pomohou nám. Řekl bych, že při obdělávání půdy nám mohou poskytnout cennou pomoc a společně bychom mohli útokům dravých dinosaurů odolat snáze, než když budeme odkázáni sami na sebe.“

Hesekiel chvíli uvažoval. „Je to i nadále značné riziko,“ řekl pak. „Rozhodnutí takového dosahu nemohu učinit sám. Byla by to prostě

příliš velká odpovědnost. Nechám ostatní, ať o tom rozhodnou. Pojd'te se mnou.“

Otočil se a chtěl zamířit k balonu, jenže k tomu už nedošlo. Ozvaly se vyděšené výkřiky, do nichž se přimísilo zmatené krákání Kranasů. A pak jsem spatřil i já Deinonychy, kteří se objevili na opačném konci osady a s hlasitým řevem se řítili na nás.

Každým krokem, kterým postupovali dál do kanalizace, se Roy Greenway cítil stále méně ve své kůži. Věděl, že není tím pravým člověkem pro tenhle případ, a nejraději by se ho byl zřekl.

Podle jeho názoru byla celá ta záležitost věcí armády. A kromě toho, pokud byl u policie vůbec někdo, u koho by ten případ byl ve správných rukou, pak to byl Haldeman. Ten dovedl nejen bez problémů vycházet s ostatními lidmi, ale měl navíc dost sebevědomí, aby dokázal během zlomku vteřiny sám přijmout jakkoliv významné, odpovědné a třeba i nepopulární rozhodnutí, jehož by se někdo jiný zalekl. To, že se přitom nedržel tak docela předpisů nebo služebních pokynů, nebo že překračoval své pravomoci, byla druhá stránka věci.

Greenway byl naprosto opačný typ. Pokládal se za dobrého kriminalistu, který dokáže hledat jako pes stopy, sestavovat je do celkového obrazu a který dovede falešné svědky zamotat do rozporů jejich výpovědí. Zpravidla ovšem raději pracoval v úřadě než v první linii, a to zvláště tehdy, začalo-li hrozit nebezpečí.

Nebylo to snad tím, že by měl strach, ale proto, že v nebezpečných situacích bylo nutno udílet bleskurychlé rozkazy, zatímco on potřeboval ke zvážení všech pro a proti každého rozhodnutí klid.

Právě proto mu zřejmě Gordon přidělil tento případ. Šéf patrně nechtěl, aby se přijala jakákoliv rozhodnutí a asi si ani nepřál další důkazy. Jeho snahou bylo onu věc co nejdéle nezveřejňovat, a proto si naprosto záměrně vybral poručíka, kterému takovýto druh vyšetřování absolutně neseděl.

V tomto případě ovšem Greenwayův nepříjemný pocit pramenil skutečně ze zcela konkrétního strachu a nebyl v tomto směru sám. Už jen to prostředí stačilo, aby člověku začalo být úzko.

Podzemní kanalizační systém se většinou skládal z rovných betonových trubíc, ze kterých odbočovalo nespočetné množství dalších tunelů a nádrží. Po obou stranách byl vnitřek rour lemován úzkými chodníčky, po nichž bylo možno jít, aniž se člověk musel namočit do oné páchnoucí břečky, která se valila kanálem. Chodníčky byly ovšem vlhké a kluzké, takže muži museli dávat při každém kroku bedlivý pozor.

Právě ten zápach byl přímo nesnesitelný a způsobil Greenwayovi tak značnou nevolnost, že musel neustále přemáhat nutkání zvracet. Doufal, že po několika minutách si alespoň trochu na ten zápach přivykne, ale tato naděje se nesplnila. Možná to bylo tím, že zápach sílil tím více, čím dál postupovali.

Přesto ale tohle všechno netrápilo Greenwaye tolik, jako pomyšlení na to, co je asi čeká. Haldeman přece vylíčil to, co může následovat; dost hroživě.

Představa, že tu narazí na tlupu krvelačných dinosaurů, mu užírala nervy. V pravé ruce svíral pistoli a v levé kapesní svítilnu, jejíž světlo poskakovalo po stěnách tunelu, tu a tam pohlcováno přímo hmatatelnou temnotou ustupující v témže tempu, jakým muži kráčeli vpřed.

Greenwayovi se občas zdálo, že mimo kužel světla zahlédl pohyb, jenže to připisoval své vybičované fantazii.

Před sebou na chodníčku spatřil mrtvou kysu. Nejprve se domníval, že zvíře se už začalo rozkládat, ale když se sehnul a prohlédl si ho důkladněji, zjistil, že bylo nakousnuté a zpola ožrané. Nohou odstrčil mrtvou kysu do vody a přemohl hnus.

„Jak je to ještě daleko?“ obrátil, se ke Stringerovi, který kráčel za ním. Mluvil tiše, ale jeho hlas se přesto dunivě rozléhal odrazem od stěn.

Pohled na hodinky mu řekl, že na cestě nejsou ještě ani pět minut a po úzké betonové plošině postupovali jen velmi pomalu. Jemu to ovšem připadalo, jako by v tomhle betonovém labyrintu bloudili už celou věčnost.

„Už ne daleko,“ odpověděl Stringer. „Asi po padesáti metrech narazíme na odbočku. A za ní začíná zóna, kterou měli prověřit John a Hank.“

Krátce nato skutečně dorazili k odbočce a dostali se k tunelu vedoucímu šikmo dolů. Chodníček se změnil ve schůdky, po kterých sestupovali dolů.

Na jejich konci už nebyly roury sestavené z jednotlivých dílců, ale zděné štolky. Kámen byl tmavý a ne tak hladký jako beton, takže světlo baterek se na něm lámalo a četné výčnělky vytvářely stíny. Vznikal dojem všudypřítomného pohybu, ačkoliv nic živého tady nebylo.

„Tahle část kanalizace je dost stará,“ řekl Stringer tlumeným hlasem. „Ale je ještě docela zachovalá, takže město nepovažovalo za nutné ji opravovat.“ Po krátké odmlce dodal: „Tuto oblast dostali přidělenou John a Hank, takže buďte opatrný.“

Podlaha mezi chodníčky byla pokryta zcela uschlým bahnem. I v něm byly vidět další a další mršiny krys, některé ožrané až na kostru.

Greenway chvíli světlem baterky přejel po tvářích svých průvodců. Ve všech byla tatáž směs stěží potlačovaného strachu a vzdorovitého odhodlání.

„Takže dobrá, chlapi, víme oč jde,“ řekl. A ačkoliv by to nikdy otevřeně nepřiznal, byl v duchu Bruce Haldemanovi vděčen, že i přes Gordonův zákaz řekl, s čím musí počítat. „Při sebemenším náznaku nebezpečí okamžitě střilet. Jsou to bestie, nemůžeme si dovolit zaváhání.“ Odkašlal si. „Pamatujte ovšem na to, že tady nejsme proto, abychom ta zvířata vyhladili. O to se postarají ostatní, my k tomu nejsme vybaveni. To znamená, že se stáhneme, pokud by to začalo být příliš nebezpečné. Pokud je to jasné, rád bych teď viděl, jak všichni zakývou hlavou.“

Pár mužů se onomu upachtěnému vtipu zasmálo, ale vzápětí všichni zvažovali. Pušky měli připravené k výstřelu.

„Tak dobrá,“ uzavřel Greenway. „Jdeme a zjistíme, co se tady dole děje.“

Opatrně začali postupovat vpřed.

Greenway měl nervy napnuté k prasknutí, zatímco pomalu kráčel vpřed. Chodník tady byl téměř tak úzký jako v betonových rourách, a přinejmenším stejně tak kluzký. Tu a tam se na něm povaloval kus ulomeného kamene, ale přesto se odvažoval podívat se pod nohy jen velice zřídka. Věděl, že všechno bude závislé na tom, aby objevil blížícího se dinosaura včas a aby vystřelil dost rychle. Osud mrtvého zaměstnance firmy Ratkill mu byl dostatečným varováním, aby ani na okamžik nepolevil v ostražitosti.

„Podívejte támhle,“ řekl náhle Stringer a chytil ho za paži. Přitom posvítíl na bahno vedle nich. Na jednom místě už bylo dost oschlé, takže v něm byl docela dobře vidět velký otisk tříprsté nohy.

Greenway jen přikývl. Z duše si přál, aby teď byl Haldeman s nimi a viděl potvrzení svých předpokladů na vlastní oči. A pokud možno hned v doprovodu hlavního komisaře. Kdyby Gordon neuvěřil ani tomuhle důkazu, Haldeman by byl jistě schopen chytit šéfa a strčit mu nos přímo do otisku.

Pořád bylo slyšet jakési tiché zvuky, sotva postřehnutelné rachočení a šoupání, skřípání drápů o kámen. Několikrát před sebou Greenway zaregistroval pohyb, ale byly to pouze krysy, které prchaly před světlem. Až pak ve světle baterky spatřil, že na zemi ve štole leží cosi většího.

Když se k tomu přiblížil, zjistil, že je to tělo muže, který měl na sobě modrou kombinézu firmy Ratkill. Muž ležel na břiše a tvář měl zabořenou v bahně. Nebylo pochyb, že ten člověk je mrtev. Jeho tělo bylo hrozně zohaveno, jenže to nebyly pouze stopy ostrých drápů, byly z něj vykousnuty celé kusy masa, jak Greenway s hrůzou zjistil.

„To je John,“ řekl přiškrceným hlasem Stringer. „Takže ho to přece jen dostalo! Ztraceně! Má ženu a dvě děti. Jeho smrt si někdo odskáče, to vám slibuju! A můžete to vyřídit i svému nadřízenému.“

Téměř nenávisťně se podíval na poručíka. Rty měl sevřené a jeho obličej vypadal jako vytesaný z kamene.

„Musíme ho odnést, než ho ty bestie sežerou docela,“ pokračoval Stringer. „Zaslouží si alespoň slušný poh...“

„Tiše!“ sykl Greenway. Opět se ozvaly škrábavé zvuky, a když se otočil, zaregistroval těsně vedle kužele světla baterky pohyb. Připadalo mu, že zahlédl obrys jakéhosi těla, které bylo na krysu rozhodně příliš velké. Spíš mělo rozměr vlčáka. Hned nato se za ním ozval výkřik a pak padl výstřel. Rána se ve štole rozlehla jako salva z děla.

Tma před nimi jako by současné ožila a z obou stran se na ně vrhlo na půl tuctu hrozných nestvůr, které pronikavě pištěly a ječely.

Dinosauri sahalí mužům sotva po pás. Utíkali vztyčeni na zadních nohách. Jejich štíhlá, šedivá těla končila klínovitými ocasy, jimiž udržovali rovnováhu. Podlouhlé lebky připomínaly Greenwayovi vetřelce ze známého filmového hororu a v jejich tlamách bylo vidět řady špičatých zubů. Byli mnohem menší a jejich těla a především hlavy byly mnohem štíhlejší, ale přece vzdáleně připomínali Deinonychy. Greenwayovi ovšem i takto malí připadali nebezpečnější, ale to bylo možná tím, že Deinonychy dosud viděl pouze v televizi. Tihle živí

dinosauři mu v těsné štole připadali rozhodně útočnější. Ještě nikdy předtím taková zvířata neviděl.

Několik vteřin stál jako oparený, zatímco ostatní policisté už hrůzu přemohli a začali po dinosaurech střílet. Dunivá ozvěna ho téměř ohlušila. A pak ze sebe konečně setřásl poručík Greenway ohromení. Několik dinosaurů leželo mrtvých nebo alespoň raněných na zemi, ale ze tmy se valily další bestie. Bylo to hotové peklo.

Greenway zamířil na jednoho dinosaura, který se k němu přiblížil už dost povážlivě, a zmačkl spoušť. Zvíře bylo odmrštěno dozadu a zůstalo nehnutě ležet na zemi. Jeho druhové si toho ani nevšimli a valili se dál. Greenway vystřílel celý zásobník, a většina výstřelů také zasáhla. V úzké chodbičce představovali dinosauři cíle, které nebylo možné minout. Ale ukázalo se, že jsou dost houževnatí. Zdaleka ne všechny bestie bylo možné vyřadit jednou ranou – na to byla ráže kulkek příliš malá.

„Ústup!“ zařval Stringer, zatímco vyměňoval prázdný zásobník pistole za nový. Uvolněte především prostor za námi!“

Muži krok za krokem ustupovali přes mrtvé dinosaury. Zabili jich už dobře na dva tucty a přesto se z temnot podzemních tunelů vynořovala další zvířata. Bylo to to nejotřesnější, co kdy Greenway zažil, a ptal se v duchu, kolik těch netvorů tady vlastně je. Vypadalo to, že jejich zástupy jsou nekonečné. Museli vyrůst a rozmnožit se nesmírným tempem, když si uvědomil, že první dinosaurus se do Phoenixu dostal teprve před necelým měsícem.

Jedno ze zvířat, které leželo těžce zraněné v bahně, najednou trhlo hlavou dopředu a chmatlo po jeho noze. Greenway stihl nohu včas stáhnout. Jen pár centimetrů před ním hrozivé zuby scvakly tak blízko, že v tlamě toho netvora uvízl kus látky kalhot a trhnutí, které následovalo, poručíka málem zbavilo rovnováhy.

Podářilo se mu sice zachytit se o drsný kámen, který poněkud vyčníval ze stěny tunelu, ale musel upustit baterku, která pak upadla do bláta. Tuhle oběť ovšem rád podstoupil, protože mu bylo jasné, že kdyby upadl, znamenalo by to jeho smrt.

Greenway ovšem nemohl zabránit tomu, že mu noha sklouzla z chodníčku a dostala se do bahna, v němž uvízl až téměř po kotník. Podobně to dopadlo i s několika dalšími muži.

Greenway se snažil nemyslet na to, do čeho asi stoupl. Hygiena byla v této chvíli tím nejméně tíživým problémem. Nový pár bot si kou-

pit může, život ovšem ne a přesně o to tady teď šlo: o holý život. Ještě naposledy se raněný dinosaurus snažil po něm chmatnout. Greenway dal zvířeti ránu z milosti a potácel se dál. Bahno se mu jako guma přilepilo k botám a vypadalo to, jako by ho neviditelné ruce držely za nohy. Při každém kroku se ozval odporně mlaskavý zvuk.

Musel jít pozpátku, protože spolu se Stringerem a dalším mužem na protějším chodníku kryli ústup, zatímco ostatní stříleli po dinosaurech před sebou.

Opět musel vyměnit zásobník. Byl poslední. Protože když odjížděl z velitelství, chtěl původně jen promluvit se Stringerem a nepočítal s tím, že bude muset použít zbraň, nevzal si s sebou dostatek munice. A to se teď vymstilo. Ještě než stačil zasunout do pistole nový zásobník, dorazil k němu dinosaurus, který unikl výstřelům ostatních mužů. Greenway chtěl uhnout, ale bahno mu příliš bránilo v pohybu, takže nebyl dost rychlý. Místo toho tedy ze všech sil bestii kopl.

Na to nebylo zvíře připraveno. Pokusilo se o pár neobratných pohybů předními prackami, které byly ovšem příliš pomalé. Chodidlem kopl dinosaura do hlavy tak prudce, že zvířeti se hlava zvrátila dozadu a zlomila se mu krční páteř. Dinosaurus se svalil na zem.

Dalšího dinosaura, který se přiblížil nebezpečně blízko, zastřelil Stringer. Onen malý muž vypadající tak nevinně a přívětivě vůbec projevil neuvěřitelnou chladnokrevnost. Možná se ovšem tímto způsobem jen vyrovnával se vztekem nad smrtí svých dvou lidí. Neběsnil, ale mstil se s chladnou strojovou precizností a bezcitností.

Greenway se nedostal k tomu, aby tuto myšlenku rozvinul dál. Za ním se ozval vyděšený výkřik, za nímž následoval temný náraz. Ten zasáhl i poručíka, který bleskurychle reagoval dalším výstřelem.

Když se podíval přes rameno, zjistil, že došlo k nejhoršímu. Jeden z policistů. upadl a strhl s sebou na zem dalšího.

A jako by věděli, že jsou v obraně oslabeni, dinosauri se do nich pustili v té chvíli s ještě větší vervou.

Gudrun Heberová si rozvážně prohlížela propisovačku potaženou jemnou vrstvou jantaru, kterou držela v ruce. „Je celkem jasné, že se

tyto předměty dostaly do minulosti nějakým způsobem z naší doby,“ konstatovala. „Nepředpokládám, že by už tehdy existovaly propisovačky nebo plechovky s coca colou. A už vůbec ne takové, jejichž záruční lhůta vyprší teprve za několik let.“

„Správně,“ souhlasil s ní Tom Ericson. „A shodli se i na tom, že to nějak souvisí s DINOLANDEM. Ale chtěl bych se o tom dozvědět víc. A ta adresa na tužce je přece jen východiskem.“

Ericson byl archeologem. Stejně jako Gudrun Heberová, německá antropoložka, pracoval pro A. I. M. Analytic Institute for Mysteries byl soukromou organizací, kterou před několika lety založil a od té doby financoval Sir Ian Shutherland, vévoda z Oake Dun. Jejím cílem bylo rozluštit poslední velká tajemství země, mystéria, která mnozí lidé odbývají šmahem jako nesmysly.

Pracovníci A. I. M. ovšem ze své zkušenosti věděli, že za spoustu starých legend nevyřešených záhad tkví mnohem víc, než by se teoretickým vědátorům mohlo zdát. Byli na stopě tajemství Svatého Grálu a Archy úmluvy. Zabývali se Stonehenge, obrovskými skalními kresbami a bermudským trojúhelníkem a spoustou dalších věcí. Mezi některými z těchto záhadných fenoménů zjistili pozoruhodné spojitosti. Stopy, z nichž většina v nějaké formě směřovala ke kontinentu zaniklému před tisíci lety – k Atlantidě.

Atlantida byla během těch let, které strávili Tom a Gudrun v A. I. M., neustále v centru jejich badatelské pozornosti. Našli spoustu pozůstatků rozvinuté atlantské kultury a postupně se jim začal rýsovat ucelený, jasný obraz minulosti lidstva.

Mnohé nasvědčovalo tomu, že zánik Atlantidy nezpůsobila pouze přírodní katastrofa. Na Zemi už zřejmě před dávnými časy existovala civilizace pocházející z ještěřů. Z jakéhosi doposud neznámého důvodu se ještěři stáhli do onoho uměle vytvořeného výklenku mezi dimenzemi – do bubliny svého bažinatého světa, v němž přečkali miliony let. Po jejich návratu zřejmě došlo k válce mezi nimi a Atlant'any a mnohé z toho, co se stalo pak, se ztratilo v šeru dávnověku.

Poblíž malého městečka v Oregonu se při výkopech základů supermarketu narazilo na zřejmě miliony let staré pozůstatky primitivního opevnění zakonzervované pod vrstvou sopečného popela a lávy. K vykopávkám byli jako odborní poradci přivoláni pracovníci A. I. M.

Původní naděje Gudrun, že tady narazili na něco, co by mohlo po-

cházet z počátků oné ještěří kultury, se ovšem bohužel nepotvrdila. V jedné ze šachet našli jantarový balvan, v němž byly vzduchotěsně zakonzervovány různé předměty. Kromě primitivního pěstního klínu a dinosauří šupiny to byla i propisovačka a plechovka coly. Stáří jantaru bylo v laboratoři stanoveno na zhruba sto dvacet milionů let.

To povzbuzovalo domněnku, že tato pravěká osada byla postavena lidmi, kteří se do minulosti dostali časovým skokem. Takže objev nebyl tak mimořádný, jak se zpočátku zdálo. Tom Ericson byl přesto ovšem rozhodnut bádat dál.

„Nesoustřed'ovala bych se tolik na tu propisovačku,“ řekla Gudrun. „Ta tužka mohla být prostě jen reklamním dárkem. Mohl si ji vzít někdo z turistů, který se pak dostal do oblasti časového skoku čirou náhodou.“

„To je možné,“ připustil Tom. „Ale dalo by se to vyjádřit i jinak. Momentálně to není jen tak leccjaká stopa, ale v podstatě jediná, kterou máme. Takže bychom ji měli sledovat. Zavolám na to číslo, snad pak budeme chytřejší.“

Vstal z okraje postele ve svém hotelovém pokoji, vzal Gudrun tužku z ruky a zamířil k telefonu. Vrstva jantaru pokrývající propisovačku byla zabroušena tak jemně, že vytvářela pouze nažloutlý povlak, přes který bylo možno docela jasně přečíst natištěnou adresu obchodu s potravinami v místě jménem Beatty, ve státě Nevada.

Když Tom vytočil předčísli, hlas z magnetofonu mu již oznamoval, že na tomto čísle není spojení.

„To je zvláštní,“ zamumlal Tom. Vytočil číslo ještě třikrát, ale po každé dostal už po předčísli tutéž odpověď.

„Možná je to tisková chyba,“ poznamenala Gudrun a pokrčila rameny.

„To by ovšem byl dost trapas na reklamním dárku. Ten, kdo by si ho dal udělat, by si jistě stěžoval a trval by na dodání správného zboží. No, možná si mohl nechat i vadné tužky. Zeptám se na správné číslo.“

„Chtěl bych předčísli místa Beatty ve státě Nevada,“ řekl, když naskočilo spojení s operátorkou v telefonních informacích a slabikoval jméno.

„Je mi líto, ale takové místo nemáme v paměti,“ zněla odpověď.

„Ale to přece musíte,“ rozhorlil se Tom. „Možná bylo nedávno sloučeno s nějakým jiným městem nebo bylo z nějakého důvodu přejmenováno. Nemohla byste to zjistit?“

„Okamžik, prosím.“ Onen okamžik se protáhl na více než dvě minuty. Pak se ženský hlas ozval znovu. „Slyšíte mě? Před dvěma měsíci ještě skutečně existovalo místo jménem Beatty v Nevadě. Bylo poblíž DINOLANDU a muselo být evakuováno. Pokud byste se chtěli dozvědět o místě pobytu někoho z vašich známých či příbuzných, mohla bych vám dát číslo ústřední registrace DINOLANDU. Ne všichni, kteří se musí odstěhovat, tam nechávají adresu, ale mnozí to dělají. Mohl byste to zkusit tam.“

„Mnohokrát děkuji, ale není třeba.“ Tom poděkoval a zavěsil.

„No, tak potom je všechno jasné,“ poznamenala Gudrun, když jí řekl, co se dozvěděl. „Lidi, kteří se dostali do minulosti, si zřejmě vzali z Beatty pár věcí a pak se usadili tady v Oregonu.“

„Ale proč tak daleko?“ namítl Tom. „Jsme přece celé stovky mil od hranic DINOLANDU.“

„DINOLAND se rozrůstá,“ připomněla Gudrun. „Možná se za pár let bude rozprostírat až sem. Ostatně nevíme, kdy byly ty předměty odhozeny. Sto dvacet milionů let je doba, kdy se nic nedá vymezit přesně na čtyři pět let.“

„Časové fenomény,“ zamumlal Tom a zavrtěl hlavou. „Kdo se v tom má vyznat?“ Narovnal se. „Každopádně je to něco, co už se nás netýká. Měli by se o tom dozvědět odpovědní vědci v DINOLANDU.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ souhlasila Gudrun Heberová a povzdychla si. „Jak rychle se může z objevu století stát docela rutinní záležitost.“

„Věř mi, že bych i já rád shrábl Nobelovu cenu, ale co není, může přece jen jednou přijít.“ Tom se přinutil k úsměvu. „Zavolám Siru Ianovi. Ať se postará o všechny formality.“

Když pak zase sáhl po telefonu, netušil ještě Tom Ericson, že největší objev na něj teprve čeká.

12. června

Během několika vteřin se osada proměnila v peklo, v němž se rozplynuly fronty, které doposud existovaly a vytvořily se nové. Jestliže proti sobě před několika vteřinami stáli lidé a Kranasové ne snad nepřátelsky, ale přece jen nedůvěřivě, pak bylo teď všechno v jediném okamžiku zapomenuto. Semkli se k obraně proti novým útočníkům. Hesekiel, Wedge a několik dalších poutníků už začalo na Deinonychy střílet. Kromě toho jsem viděl několik Kranasů, jak se beze zbraní vrhají na podstatně silnější bestie vybavené nebezpečnými drápy a zuby. Byl to akt čirého zoufalství, který měl Deinonychy jen na chvíli zdržet a poskytnout ostatním Kranasům pár vteřin.

Inteligentní dinosauři toho využili k tomu, že si z chatrčí vzali zbraně. Ozbrojeni sekyrkami a kyji se vydali vstříc a šance už teď byly rozděleny rovnoměrněji. Co chybělo Kranasům na síle a divokosti, to nahradili rychlostí a šikovným zacházením se zbraněmi.

Mnoho z dravých ještěřů padlo raněných a s roztráštěnými lebkami. I mezi Kranasy byly oběti, ale ne tak četné.

A přesto by zřejmě ten souboj prohráli nebo by odrazili útočníky jen za cenu ohromného krveprolití, kdybychom jim nepomohli.

Spěchal jsem na místo, kde jsem předtím nechal ležet pušku, chmatl jsem po ní a okamžitě jsem vypálil na Deinonycha, který právě zaútočil na jednoho z Kranasů. Kulka zasáhla bestii do ramene. Vzápětí Kranas praštil sekyrou netvora do hlavy. Ostrá hrana kamene Deinonycha na místě usmrtila.

Ihned jsem vystřelil na dalšího útočníka. Tentokrát jsem zasáhl tu bestii do prsou, jenže Deinonychus ani nezpomalil běh a navíc vyrazil ohlušující řev. Vystřelil jsem podruhé a hned nato potřetí, teprve třetí kulka netvora zastavila. Několik vteřin na mě z desetimetrové vzdálenosti hleděl téměř vyčítavě a pak se svalil na zem. Utíkal jsem směrem k balonu, kde čekali ostatní poutníci a rovněž stříleli. Jejich muška se během uplynulých týdnů nepatrně zlepšila, ovšem pořád ještě to nebylo nic skvělého. Podařilo se jim však zabít pár Deinonychů, aniž by na ně ty bestie zaútočily. Ty se totiž valily z opačné strany a sem zatím nepronikly.

„Musíte vzlétnout!“ zakřičel jsem a letmo jsem objal Nicol. „Jen tak dvacet metrů, ale nechte kotvu na zemi a jen povolte lano. Odtamtud budete moci snáze střílet a sami přitom budete v bezpečí. Ale dejte

pozor, abyste nezasáhli nesprávné dinosaury.“

„Co se tady vůbec děje?“ zeptal se pobouřeně jeden z poutníků.
„Co jsou ti druzí dinosauri zač?“

Teprve teď jsem si uvědomil, že poutníci v balonu vlastně nevědí vůbec nic o událostech posledních chvil.

„Jsou inteligentní,“ vysvětlil jsem chvatně. „To oni postavili tuhle osadu, takže buďte vůči nim opatrní. Víc času na vysvětlování nemám. Tak už konečně leťte nahoru!“

„Já zůstanu s tebou,“ vydechla Nicol a chystala se vylézt z gondoly.

„Nepřipadá v úvahu!“ Pod dojmem vší té hrůzy jsem ji odstrčil drsněji, než jsem měl v úmyslu. „Držte ji!“ křikl jsem na dva z poutníků.

Další už začal točit vrátkem, na němž bylo navinuto lano kotvy. Uvolnilo se, takže balon mohl začít stoupat.

Dopustil jsem se té chyby, že jsem se za ním pár vteřin díval. Varoval mě teprve vyděšený výkřik Nicol.

„Pozor, Nicku! Za tebou!“

Otočil jsem se. Deinonychus zabil jednoho z Kranasů, prorazil řady obránců a řítil se rovnou na mne.

Nestihl jsem už zvednout pušku. Vypálil jsem dvě rány od pasu. První kulka škrábla Deinonycha do ramene a druhá ho zasáhla kousek pod krkem, jenže obě ta zranění spíše ještě vystupňovala jeho zuřivost, řítil se na mě dál jako děsivý přízrak.

Chtěl jsem vystřelit znovu, jenže když jsem stiskl spoušť, ozvalo se pouze kovové cvaknutí. Puška byla prázdná.

Z balonu vystřelil kterýsi z poutníků. I tahle kulka Deinonycha zasáhla, ale nezadržela ho. Ba ani jeho pohyby se nezpomalily.

A bestie byla vzápětí u mne. Ze strnulosti jsem se vzpamatoval doslova v poslední chvíli a uskočil jsem stranou. Deinonychovy drápy ještě zachytily rukáv mé košile, natrhly látku a škrábly mne do kůže, ale chmatly naprázdno. Dravý ještěr se vlastní setrvačností valil dál, takže jsem měl čas znovu vstát.

Deinonychus teď byl přímo pod gondolou balonu, takže poutníci na něj nemohli střílet. Jeden z nich mi místo toho hodil pušku, jenže jsem nestihl shýbnout se a sebrat ji.

Uchopil jsem prázdnou pušku za hlaveň. Ještě jednou se mi podařilo tak tak se vyhnout Deinonychovi. Použil jsem pušky jako kyje a

pažbou jsem ze všech sil praštil bestii do hlavy. Pažba se rozbila, ale cosi křachlo i v dinosaurově hlavě. Nad jeho tlamou teď najednou všechno tonulo v krvi. Ztratil jedno oko a když otevřel tlamu k ohlušujícímu řevu, všiml jsem si, že v horní řadě mu chybí spousta zubů.

Přesto ještě nebyl přemožen naopak dostal se do stadia slepé zuřivosti. Rozmáchl se po mně hrozným drápem na noze, dlouhým téměř jako lidská paže – byla to ta nejnebezpečnější zbraň Deinonychů.

Smrtelná úzkost mi dala sílu uskočit přímo groteskním pohybem. Dráp ve tvaru srpů – a jistě i stejně ostrý – mě minul o vlásek, pouze mi roztrhl košili na prsou.

Zavrával jsem, chvíli jsem mával rukama ve vzduchu, ale rovnováhu se mi udržet nepodařilo. Dopadl jsem na záda na zem a byl jsem vydán Deinonychovi napospas.

V pomoc z balonu jsem doufat nemohl. Nato jsem byl zvířeti moc blízko a při mušce, jakou měli poutníci, by spíš výstřelem zbavili všech problémů jednou provždy mě, ale Deinonycha by nezabili.

Přesto se však stal zázrak – ale nesouvisel s poutníky. Vedle Deinonycha se najednou objevil jiný, také šupinatý tvor, vyzbrojený rovněž ostrými drápy.

Kranas zasadil raněnému zvířeti ránu, která ho odmrštila ode mne, rozmáchl se sekýrou a jediným úderem Deinonycha zabil.

„Díky,“ zamumlal jsem přiškrceně, i když jsem věděl, že Kranas mým slovům nerozumí. Vyškrábal jsem se na nohy. Teprve teď jsem si všiml, že mým zachráncem je Kroak. Připadalo mi takřka nemožné jednotlivé Kranasy od sebe rozlišit, ale vzhledem k vysokému věku zvířete jsem si byl téměř jist, že před sebou mám Kroaka. Mezi krkem a ramenem měl silně krvácející ránu a celé tělo poseté drobnými ranami.

Na znamení díky jsem se krátce dotkl jeho paže. Kroak vydal radostně znějící zaskřehotání a odchvátal pryč, aby pomohl v souboji dalšímu z příslušníků svého druhu.

Průběh souboje se v posledních minutách podstatně změnil. Bojovalo se už jen ojedinele. Na zemi ležela spousta mrtvých Deinonychů, většina ostatních utekla. Byl to neuvěřitelný, především však velice triumfální pohled, vidět utíkat snad nejnebezpečnější dravce pravěku.

Lidé a dinosauri bojující bok po boku je společně zahnali a přitom přemohli nejen Deinonychy, nýbrž i vzájemnou nedůvěru.

Ještě před dvěma dny se poručík Bruce Haldeman domníval, že inteligenci kvocient jeho nadřízeného se pohybuje těsně nad bodem mrazu.

Ted' už mu ovšem i tato hodnota připadala nepřiměřeně lichotivá. Byl by ochoten připustit absolutní nulu.

„Rád bych věděl, co se vám semlelo v té vaší makovici,“ uzavřel hlavní komisař svou řeč skládající se z divokých nadávek a výhrůžek a z konstatování, že při nejlepší vůli nechápe, co tím poručík zamýšlel. „Takový případ nedisciplinovanosti jsem za celou svou kariéru ještě nezažil.“

Haldeman se zdržel komentáře, že také za celou dobu, co je u policie, nezažil nadřízeného, pro něhož by byl volební úspěch primátora důležitější než životy lidí ve městě.

„K čertu, poručíku, posloucháte mě vůbec?“ běsnil Gordon a bouchl pěstí do desky psacího stolu. „Vy to podle všeho pokládáte za ohromnou legraci, ale to vás přejde. Na to se spolehněte!“

„Je minimálně jeden mrtvý,“ odpověděl Haldeman neklidněji, jak mohl. „A pan Stringer chtěl vyslat pátrací jednotku, která se měla postarat o pohřešovaného pracovníka. Ti lidé by se vydali rovnou do záhuby, kdyby jim někdo neřekl, co je tam čeká, když vy jste se neodhodlal k ničemu a rozhodl jste se obětovat raději dalších pár lidí.“

„Co ty lidi čeká podle vás?“ zahřímal Gordon. „Měl jsem k tomuto rozhodnutí pádné důvody a chtěl jsem zabránit tomu, aby na základě nepodložených spekulací vypukla ve městě panika. Ale o to teď ani nejde. K tomu, že jste tak nezodpovědným způsobem porušil zákaz poskytování informací, se ještě dostanu. Hezky popořádku. Jak to, že jste tam vůbec u té kanalizace byl? Výslovně jsem vám ten případ odebral a pověřil jsem jím poručíka Greenwaye. Takže jste tam neměl absolutně co pohledávat!“

„Šel jsem okolo takříkajíc náhodou,“ zalhal Haldeman. „Chtěl jsem se Roye něco zeptat a byl jsem tedy u toho, když se z tunelu vypoťácel jeden ze zaměstnanců té firmy a hned nato zemřel.“

„To můžete vykládat své babičce.“ Gordon zaskřípal zuby. „Počkáme, co na to řekne poručík Greenway. Ale ať už to bylo jakkoliv,

ani vaše přítomnost na místě, kde se to stalo, vás neopravňuje k tomu, abyste veřejně vyzrazoval služební tajemství a už vůbec ne, abyste to dělal proti mému výslovnému nařízení.“

Haldeman netečně opětoval pohled svého nadřízeného a povzdechl si. Vůbec neměl v úmyslu s Gordonem hovořit – alespoň ne tak rychle. Počkal ještě pár minut, když Greenway se svými průvodci zmizel v tunelu kanalizace, a pak se vrátil na velitelství.

Raději by byl počkal, aby se z první ruky dozvěděl, co Greenway objevil, jenže práce na stole se mu hromadila, a i když tuhle záležitost považoval za absolutně naléhavou, byl mu případ přece jen odebrán. Jen by komisaři poskytl proti sobě další důkazy, kdyby zanedbával ostatní práci.

Někdo ovšem Gordona o událostech v kanalizaci informoval. Na svém stole našel Haldeman vzkaz, aby se u něho okamžitě hlásil. Vyhnout se tomu nemohl, protože ho při návratu viděla spousta kolegů.

„Několikrát jste zdůraznil, že mé domněnky pokládáte za spekulace, které postrádají jakékoliv opodstatnění,“ připomněl. „Takže v podstatě ani nemůže jít o vyzrazení služebního tajemství, když někomu tyhle spekulace sdělím, že?“

Věnoval komisaři odzbrojující úsměv.

„Hrajete si se slovíčky,“ vyrazil Gordon a odrkl. „Bez povolení jste se vměšoval do vyšetřování kolegy a bránil jste mu tím v práci. A kromě toho mohou takové nesmyslné spekulace – pokud proniknou na veřejnost – napáchat stejné škody, jako by jste vyzradil konkrétní výsledky vyšetřování. Tohle slovíčkaření vám u disciplinární komise neprojde.“ Zhluboka se nadechl. „Ta vás totiž čeká, připravte se na to. Vaše chování mi bohužel nedává jinou šanci, než abych proti vám zahájil disciplinární stíhání. Kdybyste alespoň projevil lítost, a kdybyste si uvědomil závažnosti svého přestupku, byl bych možná ochoten poslat vás pouze na několik dní nucené dovolené, než byste přišel k rozumu, ale takhle...“ Pokrčil rameny. Haldemanovi připadlo, že nevypadá, že by mu to bylo příliš líto.

„A co to tedy přesně znamená?“ zeptal se poručík chladně.

„Dokud disciplinární komise nerozhodne, co s vámi, jste suspendován. Odevzdejte mi svůj služební odznak a zbraň. O všem dalším obdržíte zprávu v následujících dnech. To je pro tuto chvíli vše.“

Haldeman nebyl ani zdaleka tak šokován, jak si snad Gordon představoval. Počítal s tím, i když nevěřil, že by Gordon zašel až tak dale-

ko.

„Jak myslíte,“ řekl klidně, vstal a otočil se ke dveřím.

„Odznak a zbraň můžete odevzdat přímo mně,“ řekl komisař.

Haldeman se vrátil k psacímu stolu, když tu se na něm rozdrnčel telefon. Komisař vzal sluchátko a ohlásil se. Haldeman si dával schválně načas, ale Gordon mu odznak i pistoli doslova vytrhl z ruky a zamával rukou, jako by chtěl odehnat obtížný hmyz.

Pomalou odešel z kanceláře, aniž by z telefonátu zaslechl jediné slůvko. Těsně předtím, než zavřel dveře, vrhl kradmý pohled na komisaře.

Ten byl celý sinalý v obličejí.

12. června večer

Teprve během posledních hodin jsem se dostal k zápisu všeho, co se dnes stalo od chvíle, kdy jsme objevili osadu. Útok Deinonychů byl sice odražen, ale především Kranasové za to museli zaplatit krutou daň. Sedm z nich bylo mrtvých a většina zbývajících měla více či méně vážná poranění. S toutéž samozřejmostí, s jakou jsme předtím společně bojovali, jsme se pak postarali o ošetření jejich ran.

Byl to proces, v němž jsme se navzájem od sebe učili. Kranasové neměli látky a neznali tudíž žádné obvazy. Místo nich si přikládali na rány spodní stranu širokých listů jedné rostliny a převazovali je pak tenkými, ale dost pevnými šlahouny rostlinných vláken.

I já jsem si dal ošetřit ránu na ruce tímto způsobem, protože naše zásoby obvazové gázy byly dost skromné a chtěli jsme je šetřit pro naléhavější případy. Jenže i tahle přírodní metoda byla zřejmě účinná. Necítil jsem téměř žádnou bolest a mohl jsem rukou pohybovat.

I na naší straně si boj vyžádal oběť. Jeden z poutníků, který patřil k naší průzkumné skupině, byl Deinonychem zabit. My ostatní jsme měli všichni – s výjimkou těch, co byli v balonu – modřiny.

Nejhůře na tom byl Hesekiel. Hrud' měl poškrábanou drápy. Rány vypadaly ošklivě. Ztratil plno krve a blouznil v horečce. Ačkoliv jsme

se o něj postarali, jak jen to bylo v našich silách, je otázkou, zda přežije.

Tento fakt byl pro nás všechny velkým šokem. Pro poutníky byl přes problémy poslední doby stále ještě čímsi jako otcem, prorokem, kterého vyvolil Bůh, k němuž vzhlížejí a k němuž se upínají. Představa, že by zemřel a nechal je samotné, je pro ně příšerná. Velice se za něj modlí. Nicol probděla celou noc u jeho lůžka.

I já jsem si upřímně přál, aby Hesekiel přežil. Zpočátku se mi nelíbil, pokládal jsem ho za zaslepence a svůdce. Pak jsem ho ovšem poznal blíže a začal jsem si ho vážit. Na rozdíl od ostatních vůdců všelijakých sekt nejednal z nějakého egoistického zájmu, když poutníky přiměl k tomuto podniku, ale proto, že byl vskutku v hloubi duše přesvědčen, že je tady bude čekat lepší svět. Zmýlil se, ale vyčítat mu to by bylo chybou. Jak jsem v uplynulých týdnech zjistil, má Hesekiel i spoustu dobrých stránek. A pak – je to otec Nicol. A i když tady není žádný kněz a ona a já jistě nikdy sňatek v oficiálním smyslu neuzavěme, je Hesekiel takřikajíc mým tchánem.

Ačkoliv se za to trochu stydím, nejsou tyto city jediným důvodem, proč doufám, že nezemře. Ani se neodvažuji domyslet, jaké problémy by jeho smrt způsobila. Wedge, který se v poslední době změnil zřejmě ze všech nejvíce, ovšem na Hesekielovu smrt asi čeká. Jistě by se ujal vedení a ta představa je hrozná. Jenže zatím to ještě nedošlo tak daleko a při troše štěstí to ani tak daleko nedojde. Proto na to zatím raději nebudu myslet.

Významné mi připadalo sblížení, k němuž toho večera došlo mezi námi a Kranasy. Společně jsme oslavili vítězství nad Deinonychy a pocítili jsme přitom pohostinnost dinosaurů. Byla to opravdová oslava a myslím, že dinosauři nás už teď považovali za víc než za bohy. Když se několik z nich snažilo rozdělat oheň třením dřívěk – tak, jak to dělali kdysi naši předkové – urychlil jsem to trochu svým zapalovačem. Když viděli, jak mi ze zdánlivě holé ruky vyšlehl oheň, v první chvíli je to polekalo, ale pak jsem jim to musel znovu několikrát předvést.

Několik Kranasů přivleklo pár dinosaurů – patrně Ornitholestů. Jak mi Kroak na obrázku vysvětlil, chytají zvířata do pastí za osadou. Na ohni pak byli Ornitholestové upečeni na dlouhých tyčích a navzdory mému očekávání bylo jejich maso velmi chutné. K tomu nám Kranasové nabídli čerstvou pramenitou vodu a načervenalé plody, které

chutnaly dost trpce a exoticky, ale nebyly špatné.

Po všem tom strádání v poslední době jsem jejich pohostinnost velice oceňoval a většina poutníků zřejmě smýšlela stejně. Dokonce i Wedge asi překonal nedůvěru, ale když se na dinosaury dívá, občas mu po tváři přelétne výraz, který se mi nelíbí, ačkoliv ho nedokážu přesně pojmenovat.

Nebo spíš právě proto. Nevím, co to je, ale jsem si jist, že Wedge něco kuje. A jsem si jist, že bych jeho plány nebyl zrovna dvakrát nadšen.

Takže si ho od téhle chvíle začnu všímat trochu víc, když navíc Hesekiel není schopen ho odkázat do příslušných mezí, pokud by bylo třeba.

Po jídle nám Kranasové dali k dispozici několik chýší, takže jsme nemuseli spát pod širým nebem. Wedge se nenechal odradit od toho, aby pro jistotu rozestavil hlídky. Snad měl i pravdu. Nedomníval jsem se, že by nám hrozilo nebezpečí od Kranasů, ale útok Deinonychů ukázal, že ani tady není zrovna klidno, a nechtěl bych se spolehnout pouze na ochranu ze strany Kranasů.

Dostal jsem chatrč společně s Nicol a Hesekielem. Nicol je dost zoufalá a pořád pláče. Chtěl bych ji nějak utěšit, ale stav jejího otce se zatím nezlepšuje. Doufám, že zítra mu bude lépe.

Bylo to jako zlý sen.

Ale pokud to skutečné byl sen, pak jeden z těch nepříjemných, z nichž se člověk jaksi ne a ne probudit.

Poručík Roy Greenway prožíval peklo. Jeho mozek odmítal zpracovat to, co se kolem něj stalo, a balancoval neustále na hranici šílenství. Aby neztratil rozum, pokoušel se pořád namluvit si, že to byl jen sen. Jenže se mu to nedařilo.

Oba policisté, kteří upadli do bláta, byli mrtví. Dinosauři se na ně vrhli, aniž by tomu mohli ostatní lidé zabránit.

V podstatě byl zázrak, že ze skupiny zůstal vůbec někdo naživu. Greenway netušil, kolik dinosaurů doposud zabili. Musely to být tucety, ale počet těch potvor jako by byl nevyčerpatelný. Protože vlastní

pistoli už vystřílel, vzal si pušku a zásobníky jednoho z mrtvých.

Ty příšery zahnaly jej a jeho průvodce po pádu oněch dvou mužů ještě hlouběji do kanalizace, ale teď už se dostali zase dál. O každý metr, o který se dostali k východu blíž, museli těžce bojovat.

Asi by to nedokázali, kdyby nakonec nepronikli až k boční štolě, z níž jim předtím vpadla do zad část dinosaurů. Když minuli tuto odbočku, neměli už alespoň před sebou žádné protivníky a museli jen odkrýt ústup. Boj o tuto odbočku ovšem stál další lidský život. Pracovník firmy Ratkill, který je doprovázel spolu s Jeffrey Stringerem, se stal také obětí dinosaurů. Takže za poslední hodinu zabily ty bestie již pět lidí. Nebezpečí, jehož existenci hlavní komisař Gordon dosud tvrdošíjně popíral. Teď už ovšem nebude moci zavírat oči před fakty.

Greenway vystřelil v chůzi pozpátku na dva další dinosaury, kteří se k němu přiblížili téměř na dva metry. Zvířata byla nesmírně mrštná a dokázala se v podzemních štolách pohybovat mnohem obratněji než lidé. Jeho kulka bestii minula, zatímco Stringerovi se podařilo zabít druhého dinosaura. Greenway musel vystřelit podruhé a tentokrát zasáhl i on.

Vypadalo to, že nejhorší mají za sebou. Bestie se držely vzadu a zdálo se, že si netroufají dál. Když se Greenway ohlédl, spatřil už záblesk denního světla, které projasňovalo štolu kus před nimi. Už byli téměř u východu.

„Zatraceně, co to děláte?“ zasykl, když Stringer náhle proběhl kolem něj a zamířil rovnou k dinosaurům. Pokusil se muže zachytit, chmatl však do prázdna. Stringer doběhl k dinosaurovi, kterého před chvilkou zabil, chytil ho za zadní nohy a vlekl ho s sebou.

„Ten váš vygumovaný šéf chce za každou cenu důkaz,“ řekl udýchaně, když zase dorazil ke Greenwayovi. „Tak mu ho přineseme. Kromě toho by se ta mrcha měla prozkoumat v laboratoři, ať víme, co je to za druh. Možná má nějaké zvláštní vlastnosti, kterých bychom mohli využít.“

To nebylo špatné a Greenway obdivoval Stringerovu chladnokrevnost, že v téhle chvíli měl pomyšlení na něco takového. Přes svou celkem malou výšku bylo zvíře dost těžké.

Po několika minutách jsme dorazili k východu z tunelu. Greenway si zakryl oslněné oči, když vylezl na denní světlo. Stejně jako ostatní muži se prostě svalil na zem, sotva se vypotácel ven a dychtivě lapal po čerstvém vzduchu. Byl se silami v koncích. Bezevládně a aniž by to

pořádne zaregistroval, nechal kohosi, aby mu ošetřil nesčíslná zranění, která utrpěl.

Pak se s vypětím všech sil postavil na nohy a nejistým krokem se odpotácel k hlídkovému vozu, aby podal hlavnímu komisaři Gordonovi zprávu o zvratu ve vývoji událostí.

13. června

Hesekielův stav se nezlepšil ani během noci. Téměř neustále sténal v horečkách a drmolil nesmysly, takže ani Nicol ani já jsme skoro nezamhouřili oka. Teprve k ránu jsem konečně upadl do krátkého spánku. Když jsem se probudil, Nicol sice pořád ještě seděla u otcova lůžka, ale také spala.

Jinak proběhla noc bez jakýchkoliv mimořádností.

Dopoledne jsem se s ostatními poutníky radil, co bude dál. Někteří z nich pořád ještě pocítovali nedůvěru a chtěli odtud za každou cenu pryč. Někteří okamžitě souhlasili s mým návrhem zůstat tady a byla i řada nerozhodných.

Jeden z mých argumentů byl, že bychom stejně museli čekat, dokud se Hesekiel neuzdraví, protože v jeho současném stavu by pro něj byla jakákoliv přeprava jistou smrtí.

Ale v podstatě mi nešlo o to počkat jen pár dní, ale o zásadní otázku, zda zůstaneme, nebo poletíme dál.

„Nemohu samozřejmě dát žádné záruky, že budu i v budoucnu vycházet s Kranasy tak dobře jako včera,“ řekl jsem. „Ale myslím si, že jsou to cenní spojenci. Žít v jejich blízkosti by pro nás bylo bezpečnější, než kdybychom se někde usadili docela sami. Takový útok, jako byl včerejší, může přijít kdekoliv, a sami bychom si s ním určitě neporadili tak dobře.“

„A co když se ti dinosauři jenom přetvařují?“ zeptal se jeden z poutníků. „Co když chtějí jen ukolébat naši ostražitost a pak se na nás vrhnout?“

„To mohli udělat už tuto noc,“ odpověděl jsem. „Jistě, rozestavěli

jsme stráže, ale přemoci je by nebyl pro Kranasy problém. Mohli by nás zabít ještě dřív, než bychom byli schopni zorganizovat účinnou obranu, to víte stejně dobře jako já.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ne ne, já jsem přesvědčen, že to myslí upřímně, a pokud se sami nezačneme chovat nepřátelsky a nedáme jim záminku, aby nás napadli, neudělají to.“

„Vždyť se jen rozhlédněte kolem sebe,“ doplnila mě Nicol. „Tohle údolí je pro naše záměry jako stvořené. Je tady úrodná půda, kterou budeme moci obdělávat, dost pramenů a všechno ostatní, co potřebujeme. A kromě toho jsem tady neviděla žádného z opravdu velkých dinosaurů. Možná, že menší, tak jako Deinonychové včera, jsou útočnější a odvážnější, ale s těmi si poradíme. Jenže u tlupy Apatosaurů by to bylo jinak. Jsou to sice býložravci, ale to ještě neznamená, že by nás nedopatřením nemohli rozdupat. Jenže tohle nebezpečí tady podle mne nehrozí. Spolu s Kranasy bychom navíc mohli každý útok jiných dinosaurů odrazit mnohem snáze – to už říkal Nick. Já jsem pro, abychom zůstali tady.“

Udělala schválně krátkou odmlku a pohledem přelétla lidi kolem. Pak dodala: „Je to ostatně i vůle mého otce. I on chtěl, abychom se usadili v tomhle údolí, a to ještě před setkáním s Kranasy. Viděl v tomhle údolí zaslíbenou zemi, do níž vás chtěl zavést.“

Na několik vteřin zavládlo ticho.

„My taky nemáme nic proti tomu kraji tady,“ řekl pak jeden z poutníků. „Jenže já se v přítomnosti těch zatracených ještěřů necítím dobře a nemám chuť s nimi strávit zbytek života.“

„Blbost,“ ujal se poprvé slova Wedge a přidal se k mému údivu na stranu Nicol a mou. „Copak jste takoví hlupáci, že se na věc nedokážete podívat reálně? Před chvílí jsem kontroloval zásoby plynu, které ještě máme. Se značným štěstím bychom se dostali dál ještě tak o sto mil, spíše méně. Jestli necháme hořáky v provozu ještě pár dní, i když to bude na minimum, nebo když je vypneme a budeme pak muset plnit balon horkým vzduchem znovu, zvládneme nanejvýš polovinu. A to by bylo právě tak na druhou stranu hor.“

„Tak to bychom měli vyrazit hned,“ navrhl poutník, který byl několik posledních dní vždy na straně hromotluka Wedga.

„Naopak,“ namítl vazoun. „Nepoletíme nikam. Tady máme všechno, co potřebujeme. Vhodnější oblast v okruhu stovky mil stěží najdeme. Já taky Kranasům nedůvěřuji, ale na tom nezáleží. S tou jejich

troškou inteligence jsou to ideální zvířata na práci, a protože nás asi zbožňují, udělají všechno, co po nich budeme chtít. Tak co ještě chceme víc? Mně se to zdá přímo jako ráj!“

Jeho stanovisko rozhodlo. I jeho přívrženci, kteří se doposud většinou chovali zdrženlivě, aby vyčkali, jaký bude mít názor, se teď přiklonili na naši stranu. Jen dva muži a jedna žena byli pro, abychom co nejrychleji odletěli, ale podrobili se rozhodnutí většiny.

Už včera jsem napsal, že Wedge má něco za lubem. Když jsme včera hlasovali o dalším postupu, ani jsem si pořádně neuvědomil, co říká – takové překvapení a úlevu jsem pocítil. Teprve teď, když zapisuji jeho slova tak, jak mi utkvěla v paměti, začínají mi být jasné jeho skutečné záměry.

Už označení „zvířata na práci“ jasně dokazovalo, co si o Kranasech myslí. Není zřejmě ochoten je chápat jako spojence a už vůbec ne jako rovnocenné partnery. Kdybychom se ocitli v době kamenné a narazili tam na kmen polointeligentních předků člověka, možná by se na ně byl díval jako na otroky. Jenže Kranasům podle něj nepřísluší ani to. Pro něj jsou a zůstanou zvířaty, jejichž vládcem se chce patrně stát. Pokud jsou tohle jeho představy o ráji, pak se značně liší do mých.

Možná přeháním a svými domněnkami mu křivdím, ale pokud je skutečně tohle jeho záměrem, musím proti tomu něco podniknout, protože jinak nás čekají nepředstavitelné konflikty.

I když nám teď z vděku za pomoc včerejšího dne dopřávají největšího pohodlí, natrvalo si jistě Kranasové nenechají líbit, aby se stali našimi domácími zvířaty. Na to jsou příliš inteligentní, i když to Wedge nehodlá uznat. Pokud se pokusí utlačovat je násilím, dříve či později dojde k otevřenému střetu a nejsem si jist, kdo by z tohoto souboje vyšel jako vítěz.

Ale tak daleko to nesmí dojít. Ze všech sil se pokusím takovému vývoji zabránit.

Když jsme se rozhodli, sdělil jsem Kroakovi pomocí kresbiček v písku náš záměr zůstat alespoň prozatím zde. Když už jsem měl možnost nějakou dobu Kranasy pozorovat, je pro mne snazší chápat některá z jejich gest, jejich krákání a dokonce mimiku jejich většinou nehybných ještěřích obličejů. Připadalo mi tedy, že Kroak má z našeho rozhodnutí ohromnou radost.

Jako odpověď se mi snažil cosi sdělit, ale trvalo to dlouho, než jsem pochopil, co chce. Zdálo se, že mu jde o to, abychom naše sbrat-

ření (až si tohle slovo přečte Wedge, vzkypí mu patrně žluč) symbolicky zpečetili. Při této příležitosti měl každý přinést několik předmětů ze své kultury. Kroak sám se rozhodl pro kus pečeného masa, zaostřený pěstní klín a jednu ze svých šupin, které mu stejně z ran utržených včera vypadaly.

Potrava, nástroj a něco typického pro druh. Připojil jsem se k témuž klíči výběru a vytáhl jsem plechovku coly, kterou jsem právě dopil. Jako nástroj jsem zvolil propisovačku, kterou jsem zapsal všechny předchozí poznámky, protože už byla stejně skoro vypsaná a jeden z poutníků mi dal novou. A konečně jsem si odstříhl pramen vlasů.

Kroak všechno uložil do velké nádoby a nechal ji pak zalít jakýmsi hustým sirupem. Byla to rychle schnoucí pryskyřice, kterou Kranasové používali namísto malty pro valy opevnění a pro chatrče. Nádoba byla zapečetěna a spuštěna do šachty uprostřed osady, kde teď spočívá jako symbol našeho spojení.

Pro toto odpoledne Kroak nabídl, abychom jej a několik jeho druhů doprovázeli na lovu.

Jsem už velice zvědavý.

V myšlenkách se neustále vracím k oněm předmětům spuštěným do šachty. Právě jsem se pokoušel představit si, že z této pryskyřice se postupem času stane jantar a nějakí archeologové si pak budou lámat hlavu nad plechovkou coly starou sto dvacet milionů let.

Velice rád bych byl u toho, abych viděl jejich přihlouplé obličeje.

„Docela ti to sluší,“ komentovala Heberová s úsměvem. „Takovýhle přiblblý obličej bys mohl dělat častěji.“

Tom Ericson na okamžik cítil, jak se ho zmocňuje vztek, ale pak ho spolkl a usmál se také.

„Já ho aspoň dělám jen tu a tam, kdežto ty se tak tváříš pořád,“ odsekl, ale hned zvažněl. „Takže tobě se zdálo o skřítkovi v červených šatíčkách,“ vrátil se k tématu, a kráčel s Gudrun dlouhou hotelovou chodbou do jídelny ke snídani.

„Nebyl to pouhý sen, byla to vize,“ tvrdila Gudrun. „Poněkud surrealisticky zvláštní, ale všechno bylo naprosto jasné. Byla jsem na

místě, kde děláme vykopávky, ale byla noc a já neměla potuchy, jak jsem se tam dostala a co tam chci. Když jsem se otočila, stál najednou pár kroků ode mne ten skřítek. Malý mužíček s plavými vlasy a v červeném obleku. Podivně se kroutil a jako by tancoval,“ pokračovala antropoložka dál. „Ukázal na obnažené valy a chatrče a zaskřehotal, že je to špatná stopa. Čert ví, co tím myslel. Každopádně přede mnou odhopsal ke skalní stěně, u které jsme teprve s vykopávkami začali. Když jsme stáli rovnou u ní, chytil mě za ruku a prošel se mnou rovnou tou stěnou.“

Tom se zatvářil skepticky.

„To zní velice poťouchle,“ konstatoval.

„Možná.“ Gudrun pokrčila rameny a přehodila si dlouhé tmavé vlasy do týla. „Ale přesto bychom to neměli brát na lehkou váhu. – Horninou jsme se dostali přímo do malé jeskyňky. Tušila jsem, že je tam něco velice důležitého, ale neviděla jsem, co to je. Skřítek zadrmlil, že tohle je ta správná cesta. Hned nato zmizel a já se probudila.“

„Měli bychom se na tu skalní stěnu podívat důkladněji,“ zamumlal Tom.

„Přesně to jsem chtěla navrhnout. Jak to, že máme najednou stejný názor?“

Tom se usmál.

„Teoreticky je možné, že nám tvůj přítel ze sna dal nějaký důležitý tip,“ prohlásil. „A i kdyby to byl normální sen, pak tvé podvědomí zřejmě takto zpracovalo něco, co zaregistrovalo, co ovšem našemu bdělému vědomí uniklo. Za pokus to každopádně stojí. Ostatně, mám pro tebe pár novinek. Před chvílí mi volal Sir Ian.“ Zív. „A protože se v časovém posunu spletl o celou hodinu, vytrhl mě z nejhlubšího spánku.“

„A copak chtěl?“

„Včera večer telefonoval s profesorem Schneiderem. To je vědecký šéf DINOLANDU.“

„Vím.“ Gudrun přikývla. „Před časem jsem o něm četla článek. Zdá se, že je to chytrá hlava. Řekl mu Sir Ian všechno?“

„Řekl,“ potvrdil Tom a podržel Gudrun dveře do jídelny. „Schneider vůbec nevěděl o našich vykopávkách tady, ale při zmínce o sto dvacet milionů let staré plechovce od coly a propisovačce, projevil mimořádný zájem. Takový zájem, že sem chce osobně přijet. Sir Ian se domnívá, že především ho zaujala zmínka o Beatty.“

„Ale to se podívejme.“ Gudrun se posadila na židli, kterou jí přistrčil archeolog. „Tak možná se ta tvoje stopa přece jen ukáže jako horká.“

„Přesně s tím počítám. A jsme u jádra věci.“ Tom Ericson se posadil a zamnul si ruce. „Teď bych si dal pár kousků třešňového koláče a pořádnou kávu.“

Bruce Haldeman soptil vztekem, když odcházel z kanceláře hlavního komisaře.

Vztekl měl nejen proto, že byl suspendován – ne však, že by se tím nějak příliš trápil. Samosebou porušil několik nařízení a služebních předpisů, ale jednal s těmi nejlepšími úmysly. Neomlouvalo ho to sice, ale největší vinu stejně nesl Gordon. Haldeman byl přesvědčen, že pokud ho skutečně předvolají před disciplinární komisi, bude to moci dokázat. Vývoj následujících dní zřejmě bude mluvit sám za sebe a ukáže, jak lehkovážně Gordon jednal. Komisař by si možná takovým vyšetřováním sám uškodil.

V tomto směru tedy hleděl poručík Haldeman budoucnosti vstříct celkem klidně.

Vztekl měl jen proto, že se Gordon vůbec nechal strhnout k takovému kroku, který byl pouze jedním na cestě zcela nesprávným směrem. Nejhorší na tom bylo, že Gordon nad svým chováním nepociťoval sebemenší lítost. A ani si patrně nevšiml, že se více méně sám vmanévroval do slepé uličky.

Haldeman prostě nechápal, co se to s jeho šéfem stalo. Pracoval pod Gordonem teprve pár let a nikdy o něm neměl nijak valné mínění. Ale doposud nikdy neexistovaly konkrétní důvody k pochybám o Gordonově odborné kompetenci. Během minulých týdnů však komisař začal zřejmě trpět akutní senilitou. Bylo zcela zřejmé, že už není sto snášet odpovědnost spojenou se zastávanou funkcí. A bylo přímo úděsné, že si to patrně neuvědomoval.

To samo by Haldemana ani tolik nerozzlobilo, kdyby si Gordon kašl, kterou si navařil, také sám vylízal. Jenže místo toho musí trpět na-prosto nevinní a nezainteresovaní lidé.

Už to začalo. Haldeman byl sice suspendován, přesto ale udržoval kontakt se svými kolegy. Roy Greenway měl strach cokoliv mu říci, zřejmě totiž sám od starého dostal pořádně vyhubováno, ale zato jiní kolegové ho neustále informovali o aktuální situaci. Tak se dozvěděl o smrti dvou policistů a pracovníka firmy Ratkills a o tom, že Gordon pořád ještě trval na zákazu poskytování informací.

Když mu teď Greenway a Stringer přinesli jako důkaz mrtvého dinosaura, nemohl komisař argumentovat tím, že jsou to pouhé spekulace, ale obhajoval své rozhodnutí tím, že zveřejnění informací o dinosaurech v kanalizaci by vyvolalo nebezpečnou paniku.

Dlouho ovšem utajování nepotrvá, na to bylo do věci zasvěceno příliš mnoho lidí. Ale Gordon alespoň pro tuto chvíli zablokoval všechny potřebné akce. Přesto, že byli mrtví, chtěl do kanalizace poslat další ozbrojené jednotky, aby s těmi bestii zatočily.

Haldeman se ani neodvažoval představit si, kolik lidských životů by to stálo. Tady nemohl jen tak nečinně přihlížet – i kdyby to jeho samotného mělo profesionálně zničit.

Pokud byl vůbec někdo schopen s tímhle neřádstvem zatočit dříve, než se situace vymkne kontrole, pak jedině odborníci, kteří se v dinosaurech vyznají. Odborníci z DINOLANDU.

Bruce Haldeman dlouho o svém plánu přemýšlel, ale jiná alternativa ho nenapadla.

Po posledním zaváhání vzal telefon a vytočil číslo, které si už včera našel a poznamenal na lístek papíru.

„Je docela dobře možné, že tady kdysi byly jeskyně, které vedly hlouběji do hory,“ tvrdil Wes Palmer, vedoucí vykopávek. „Je to dokonce pravděpodobné, protože tady narážíme na různé vrstvy horniny.“ Poklepal na kus skály. „Láva a popel,“ vysvětlil.

„Myslíte, že bychom ty jeskyně mohli odkrýt?“ zeptala se Gudrun.

Palmer na chvíli zaváhal a pak pokrčil rameny.

„Těžko říct,“ zabručel. „Tam vzadu jsme s tím už začali, ale teprve se ukáže, jestli budeme mít úspěch. Záleží na tom, jestli láva natekla do jeskyní, nebo jestli jen zatarasila vchody.“

„Byla by nějaká možnost, jak to zjistit?“

„Jen tím, že se přehrabeme. I kdyby byly zalité jen vchody, může to být vrstva o tloušťce několika metrů. Než se jí propracujeme, může to pěkně dlouho trvat.“

„Ale vždyť jsou možnosti udělat sondy, nakouknout, jestli jsou tam duté prostory, a zda má kopání vůbec smysl,“ vložil se do rozhovoru Ton Ericson. „Například ultrazvukem.“

Wes Palmer se usmál, ale nevypadalo to příliš vesele.

„Jistě, je to možné,“ připustil. „Ovšem za předpokladu dostatečných finančních prostředků, kterými, bohužel, nedisponujeme. Jsme špatně vybaveni. Zbývá nám jediné možnost prorazit si lávou cestu vrtáky a sbíječkami.“

„A jak dlouho to asi potrvá?“ zeptala se Gudrun.

„Těžko říct.“ Palmer se poškrábal na hlavě. „To záleží na tloušťce vrstvy lávy a na vlastnostech okolní horniny. Pokud by byla měkká a drolivá, riskovali bychom při příliš rychlém postupu nebezpečí zřícení stropu a zasypání jeskyně.“ Ještě jednou pokrčil rameny. „Možná to zvládneme během několika hodin nebo dní a možná k tomu budeme potřebovat celé týdny. A třeba to nezvládneme nikdy.“

Gudrun zaryla špičkou nohy do měkké země.

„To se ukáže.“ Vytáhla z kapsy kousek křídý, několik vteřin na něj pozorně hleděla. Pak odešla pár kroků stranou a nakreslila na skalní stěnu kříž. „Chci, abyste s vrty začali přesně tady,“ řekla. „A pak průběžně nás informujte o všem, na co narazíte. Jsem si jista, že tady něco najdeme.“

Palmer přikývl, i když vypadal dost zmateně, a změřil si Gudrun pohledem, z něhož bylo tušit, že zvažuje, jestli se nepomátla.

„A zase jednou označuje X významný bod v dějinách archeologie,“ zamumlal Tom a vzdychl. „Takže tím je dokázáno, že pan Henry Jones mladší neměl tak docela pravdu.“

13. června

Jak to vypadá, získal jsem nového přítele. V mé blízkosti se už pěkně dlouho potlouká malý dinosaur, který mě při našem příchodu olízal jazykem. Já sám bych ho nebyl poznal. V osadě je totiž spousta mladých Kranasů a nedokážu je od sebe tak odlišit, jako dospělé.

Teprve Kroak mi dal gesty na srozuměnou, že to je právě ono mládě. Zdá se, že je s ním v jakémsi příbuzenském poměru, ale v jakém přesně, to mi vysvětlit nedovedl. Protože vzhledem ke Kroakově věku nepředpokládám, že by mohl mít sám tak malého potomka, řekl bych, že to bude jeho vnuk.

Zatímco píšu tyto řádky, sedí to mládě u mě. Naštěstí už mě neolívalo, ale musel jsem ho pořád hladit po dlouhém krku od hlavy až k hrudi. Líbí se mu to tak, že pokaždé se kvákavě zasměje.

Jeho jménu nerozumím. Nejspíše by se dalo reprodukovat jako Chráál, což jsem si zjednodušil na Král. Už jsem si toho malého oblíbil a když jsem měl několikrát příležitost prohlédnout si ho důkladněji, všiml jsem si na jeho čele místočka, na němž má šupiny zbarveny trochu tmavěji, takže ho dokážu odlišit od ostatních.

Jak bylo dohodnuto, dnes odpoledne jsem šel s Kroakem a čtyřmi dalšími Kranasy na lov. Připojil se k nám i Wedge a dva další poutníci. Nicole by byla moc ráda šla také, ale nechtěla opustit otce upoutaného na lůžko.

Během výletu jsme učinili překvapivý objev. Užasli jsme, jak Kranasové chytají divočinu.

Na několika místech kolem osady nastražili pasti. Velké klece zhotovené z masivního dřeva. Čekal jsem, že budou jako návnady používat nějaká zvířata, ale měli mnohem rafinovanější metodu.

Zdá se, že je to jakási vonná látka, kterou míchají z různých příměsí. Ornitholestové, které loví především, jim sami dodávají nejdůležitější složky. Kranasové používají trochu moči, pár kapek krve a něco z tekutiny ve žlučníku čerstvě zabitého zvířete a výměšky, které vylučují ze žláz těsně pod hlavou na krku dinosaurů. Pak ještě do směsi přidávají šťávu z masitých pětičlenných listů jakési rostliny, které mají na spodní straně nezvykle husté žilkování a jsou tím dost typické. Pokusím se je dál načrtnout.

Já sám ostatně nemohu tvrdit, že by takto připravená směs nějak příjemně voněla. Připadá mi spíš, že čpí. Lze ovšem konstatovat, že

nalitá do malých mističek účinkuje výborně. V každé z klecí roze-
stavěných kolem osady bylo po jednom chyceném dinosaurovi. Větši-
nou to byli Ornitholestové, občas i jiná zvířata, která nebyla zřejmě
poživatelná, protože Kranasové je zase pustili a zabili pouze Ornitho-
lesty. Kolem několika klecí kroužily dokonce ještě další exempláře
přilákané pachem.

Konstrukce samotných klecí je dalším důkazem vyvinuté inteli-
gence Kranasů, protože si v ničem nezadají s moderními pastmi. Jak-
mile do zamřížovaného prostoru – na jednom konci otevřeném – vleze
zvíře, uvolní se západka, která spustí padací mříž přes otvor.

Kranasové vynesli ven zabitou kořist a hned na místě namíchali
další směs, kterou naplnili mističku v kleci. Dokonale fungující sys-
tém.

Ted' už mi zase stoupá do nosu lákavá vůně grilovaných ryb. Dnes
večer asi bude opět slavnostní hostina.

Mám strach, že za pár týdnů z nás budou pěkní tlouštíci.

Někteří poutníci, kteří Kranasům nedůvěřují, se pořád ještě domní-
vají, že cílem těch inteligentních dinosaurů je ukolébat nás a přelstít.
Jenže mně ta myšlenka připadá i nadále absurdní.

Život pro Jamese Hornera skončil – to si během alespoň trochu jas-
ných chviliek dokonale uvědomoval. Že to nebude platit jen v přenesen-
ém smyslu, a že jeho poslední hodina udeří ještě toho večera, to nao-
pak netušil, a i kdyby to věděl, nijak zvlášť by ho to nevyděsilo.

Už celé roky byla smrt jeho důvěrným přítelem, a protože se toho
večera cítil James strašně, připadalo by mu jako vysvobození, kdyby
si pro něj přišla zubatá.

Živil se jako prostitut, tu a tam se vloupal do opuštěných bytů a
když měl štěstí, podařilo se mu občas nějaké paničce ukrást kabelku.

Poslední dva dny se mu ovšem nedařilo. Při pokusu vzít kabelku
jistě starší ženě dostal do obličeje notnou dávku slzného plynu a jako
by už to samo nestačilo, stařenka ho ještě svou kabelkou pořádně
zmlátila. Musela v ní mít snad dlažební kostky, protože když se mu
konečně podařilo utéct, obličej měl nateklý a postupně mu zezelenal a

zmodral. V takovémhle stavu určitě žádného zákazníka neuloví.

Pokoušel se trochu drogy vyžebrot, ale u většiny překupníků měl stejně dluhy a nikdo nebyl ochoten mu dát třeba jen gram. Trh byl tou dobou dost napjatý a ceny se vyšplhaly vysoko, protože policii se podařilo vyšťourat pár laboratoří, kde se crack připravoval.

Teď už to bylo přes čtyřicet hodin, co James Horner vykouřil poslední dýmku s crackem a trpěl teď příšernými abstinenčními příznaky. Nenašel ani cestu do doupěte v polorozbořeném domě, kde už několik let bydlel.

Celý pokroucený a roztřesený, s rukama obepínajícíma tělo, které jako by se chtělo zevnitř rozskočit, ležel ve tmě jakési neosvětlené uličky a čekal na smrt. V tom spatřil tvora, který se k němu blížil.

Bylo příliš tma a pohled měl příliš zamlžený, než aby dokázal přesně určit, co nebo kdo to je. V první chvíli se mu zdálo, že má před sebou obrovského psa. Pak si všiml, že to nemůže být pes, ačkoliv netušil, co jiného by se to k němu mohlo blížít. Pravděpodobně jen nějaká horečnatá vize vyvolaná abstinenčními příznaky. A pokud to byla smrt, byla mu vítaná. Nohou mu projela palčivá bolest, ještě prudší než ta, kterou cítil v útrokách. Vzepjal se a chtěl zakřičet, jenže ze sebe vydal jen utrácené zasténání.

V téže chvíli si všiml, že to podivné zvíře není samo. Současně se na něj vrhla tři čtyři podobná stvoření. James Horner na chvíli ucítil, jak se mu do masa zarývají ostré drápy a zuby. A pak už nic.

Smrt přišla rychle a vysvobodila ho ode všech muk.

„Prorazili jsme,“ referoval Wes Palmer vzrušeně. „Měla jste pravdu, paní Heberová. Za stěnou z popela a lávy je dutý prostor, přesně v místě, které jste nám označila.“

Gudrun si vyměnila významný pohled s Tomem Ericsonem a Pierrem Leroyem.

„Jak dlouho potrvá, než bude vchod docela volný?“ zeptala se.

„Jen pár hodin,“ tvrdil Palmer. „Doposud jsme provrtali jen díru sotva velikosti dlaně, ale hornina je tak masivní, že by neměly být problémy, až ji začneme zvětšovat. Vrstva lávy je silná asi půldruhého

metru a za ní je dutina. Víc vám teď bohužel nemohu říci.“

„Takže je možné, že jde jen o bublinu v hornině?“ ujistil se Tom.

„Teoreticky ano,“ připustil Palmer. „Ale připadá mi to nepravděpodobné. Dejte nám ještě trochu času a budeme vědět víc.“ Obrátil se ke Gudrun. „Jak jste vůbec věděla, že právě na tom místě budeme mít úspěch? To byla náhoda, že?“

Gudrun chvíli s odpovědí zaváhala. Pravdu mu přece nemohla říci. Podobně jako ostatní lidé, kteří neměli zkušenosti se záhadnými, dosud nevysvětlitelnými jevy, by ji ten člověk zřejmě považoval za blázna.

„Spontánní vnuknutí,“ tvrdila, usmála se, mrkla na Palmera jedním okem, jako by chtěla naznačit, že to vysvětlení není myšleno tak docela vážně. „Možná to byla jakási ženská intuice. Napadlo mě to ve spánku.“

„No tak to vám přeju i nadále tak inspirující sny,“ odpověděl Palmer a také se usmál. „A pokud by se vám někdy zdála šťastná čísla loterie, pak mi to, prosím vás, řekněte.“

Na pozdrav si tůkl dvěma prsty o okraj přílby.

„Vypadá to, že jsme trefili do černého,“ komentovala Gudrun. „A to si představte, že někteří lidé považují spánek a sny za promarněný čas.“

„Ještě není nikde řečeno, že to je opravdu jeskyně a že tam skutečně něco najdeme,“ přitlumil Pierre její očekávání. „Takže se raději vyvarujme přílišných nadějí, protože jinak by mohlo být případné zklamání ještě větší.“ Povzdychl si. „Pokud jde o mne, já budu moc rád, až odtud zase zmizíme. Snídaně v hotelu ještě celkem ujdou, ale přesto to není nic pro labužníky.“

„No však ti ty tvoje gurmánské chuťové buňky nezakrní,“ řekl Tom a pohlédl vzhůru, když si všiml auta, které se blížilo k místu vykopávek. „To by mohl už konečně být profesor Schneider.“

Zamířil k vozu, ze kterého vystupoval muž. Mohlo mu být kolem šedesátky, ale vzhledem k ležérnímu oblečení a dlouhým vlasům spleteným v týle do copu, vypadal poněkud mladší. Tom měl trochu problémy uvěřit, že tenhle člověk, který vypadal jako zestárlý příslušník hnutí hippies, je vědeckým šéfem DINOLANDU a že vymyslel a zkonstruoval přístroje, které otevřely bránu do pravěku.

Ale skutečně to byl Schneider osobně. Když se navzájem představovali, byl stisk profesorovy ruky krátký a silný.

„Takže tohle je to opevnění staré sto dvacet milionů let,“ konstatoval Schneider a rozhlížel se kolem sebe. „Dost impozantní. Je k nevíře, že to všechno přečkalo takovou dobu.“

„Pryskyřici tehdy patrně používali k upevňování kamenů ve zdech a chatrčích,“ vysvětlil Tom. „Postupem času se z pryskyřice stal jantar. Nemá sice moc velkou hodnotu, ale dodává těm zdem dost zajímavý vzhled.“

„Kdybyste to objevili ještě před pár lety – před prvním časovým skokem, byl by to patrně jeden z nejsenzačnějších nálezů v historii archeologie,“ poznamenal Schneider. „Takhle to ovšem není nic zvlášť pozoruhodného. Od chvíle, kdy jste našli tu plechovku od coly a propisovačku, můžeme s velkou pravděpodobností tvrdit, že tohle má určitou souvislost s DINOLANDEM. Časové paralely jsou příliš zřejmé, než aby se mohlo jednat o náhodu.“

„S tím už teď taky počítáme,“ potvrdila Gudrun a zašklebila se. „Přesto se ovšem ptáme, jak se lidé dostali až do tak odlehklých míst a proč se usadili právě tady.“

„Možná je to důkaz toho, že DINOLAND se bude rozprostírat až sem,“ ozval se Tom.

Profesor Schneider se usmál.

„Ta teorie zní celkem rozumně, všichni bychom se ovšem měli modlit, aby to nedospělo až tak daleko,“ odpověděl. „Kromě toho mám docela jiné tušení a doufám, že ještě dnes najdeme důkaz, který by ho potvrdil. Disponuji informacemi, které nemáte, ale hned vám všechno vysvětlím.“ Pátravě se rozhlédl kolem. „Co byste řekli tomu, kdybychom si šli někam sednout? Je tady dost zima.“

Gudrun ukázala na nedalekou boudu z vlnitého plechu, v níž trávili dělníci přestávky.

„Pojďte, profesore, posadíme se támhle. Jsem už strašně zvědavá.“

16. června

Hesekiel dnes dopoledne zemřel.

Dalo se s tím počítat, když celé dny nenastávalo zlepšení. Jenže nikdo z nás si to nechtěl připustit, nejméně ze všech Nicol. Až do poslední chvíle doufala, že otec se přece jen uzdraví.

Od toho dne, co byl zraněn, se vlastně nehnula od jeho lůžka. Dávala mu léky, vyměňovala obvazy a pokoušela se mu tišit horečku studenými obklady a zábaly. Nic to nebylo platné. Hesekielova zranění byla příliš vážná a ztratil příliš mnoho krve.

Od svého zranění se vlastně nepřebral k vědomí a byl neustále v horečnatém delíriu. Bylo mi líto, že zemřel, ale nějaký hluboký zármutek jsem nepociťoval. Na to jsem ho znal příliš málo a mé myšlenky se upíraly spíše k budoucnosti než k současnému dění. Myslím, že Nicol Hesekielova smrt ještě ani pořádně nedošla. Stejně jako pro něj samotného musel být konec utrpení pro ni vysvobozením. Obětovala se pro něj tak, že teď byla téměř v koncích se silami. Poprvé za poslední dny se zase pořádně vyspala – a já doufal, že to bude nadlouho.

Až si odpočine, dolehne na ni celý ten smutek. Trochu se toho bojím. V příštích dnech budu muset být u ní a vynaložit spoustu úsilí.

V první řadě jsem ovšem měl obavu, jak se napříště začne chovat Wedge.

Hlavní komisař Gordon vyděšeně vzhlédl, když se prudce otevřely dveře jeho kanceláře a dovnitř se vrátil bez zaklepání neznámý člověk. Podle výloček na uniformě to byl čtyřhvězdičkový generál. Měl sklon k tloušťce a vypadal jako přívětivý dědeček, jehož nejoblíbenější zábavou je vyprávět u krbu pohádky vnoučatům. Pouze jeho pichlavý ostrý pohled a spleť popraskaných žilek na nose, která naznačovala sklon k cholerickým výbuchům, tento dojem poněkud narušovaly.

„Jmenuji se Pounder,“ představil se strohým rozkazovacím tónem a sňal vojenskou čepici. „Vojenský velitel DINOLANDU a zodpovědný za všechno, co s tím souvisí.“

„Jsem rád, že vás poznávám,“ odpověděl Gordon, ačkoliv opak byl pravdou. Nebylo těžké domyslet si, jaký důvod sem generála přivedl, i když neměl ani ponětí, jak se o celé té záležitosti mohl dozvědět. „Já

jsem hlavní komisař Gordon z oddělení vražd policie ve Phoenixu. Prosím, posad'te se.“ S námahou vstal a podal nevítanému návštěvníkovi ruku. Ten ji ovšem stejně jako výzvu k posazení ignoroval.

„Takže vy jste ten, co má na svědomí dinosaury, kteří tady po městě pobíhají?“ zeptal se namísto toho. Tón jeho řeči začal být poněkud přívětivější.

„To jsem já,“ potvrdil Gordon. „Ale proto jste se sem nemusel zvlášť obtěžovat. Situaci už máme pevně v rukou a těmito maličkostmi jistě...“

„Jak dlouho už víte o tom, že ve Phoenixu jsou dinosauri?“ vpadl mu jeho protějšek do řeči.

„No, jistě to víme teprve od včerejška, informoval Gordon. „Měli jsme jisté nejasné tušení, ale žádné důkazy. Vypadá to, že několik zvířat žije v kanalizaci, ale dávám dohromady průzkumnou skupinu, která má odtamtud ty bestie dostat.“

„Vy jste ale blázen!“ vybafl na něj Pounder. „Několik lidí už přišlo o život, vy jste věděl, že máte co do činění s dinosaury, a přesto jste nepovažoval za nutné mne informovat?“

Gordon vstal a zuřivě se zadíval na generála.

„Tak teď mě dobře poslouchajte,“ řekl vztekle. „Tam, odkud jste přišel, možná jste velké zvíře, ale pokud jde o případy vražd v tomhle městě, jsem za všechna vyšetřování odpovědný já. A přitom je úplně jedno, jestli ty mrtvé má na svědomí člověk nebo nějaká šelma. Jen já tady rozhoduji o tom, co se proti tomu podnikne. Nafoukané pány, kteří mi překážejí v práci, přitom rozhodně nemohu potřebovat, a pokud okamžitě nezměníte tón, nechám vás ze své kanceláře vyhodit. Je to jasné?“

„Skončil jste?“ odpověděl klidně generál Pounder. „Tak teď zase poslouchajte vy mě. Zřejmě vám není jasné moje postavení, takže vám hned věci vysvětlím. Od nynějška přebírám velení v tomhle městě a neexistuje nic, co byste proti tomu mohl podniknout. Na vás je pouze, abyste zvážil, zda budete ve všem spolupracovat, nebo jestli budete zbaven své funkce. Takže, jak se rozhodnete?“

„Vy... vy jste se snad zbláznil,“ vydechl Gordon.

„O tom tady nebudeme diskutovat. Tentýž prezidentský dekret, proti němuž jste se provinil v okamžiku, kdy jste mě neinformoval při prvním náznaku nebezpečí dinosaurů, mi dává právo, abych zde okamžitě převzal velení.“

„A ven!“ vybafl Gordon. „Vaše prezidentské dekrety mě nezajímají a nehodlám snášet, abyste mě...“

„Proč mu to neřeknete osobně?“ zeptal se klidně Pounder. Jeho otázka vyvedla komisaře z míry a vzala mu vítr z plachet. Vztek rázem vyprchal.

„Komu mám říct... co?“

„Prezidentovi. Řekněte mu, že vás jeho nařízení nezajímají. Dovolíte?“ Ještě než stačil Gordon zareagovat, sáhl Pounder po telefonu, který stál na psacím stole, uchopil sluchátko a začal vytáčet číslo.

„Počkejte chvíli,“ řekl Gordon hlasem, z něhož byla náhle docela jasně patrná nervozita. Poněkud zbledl. „Komu to voláte?“

„No komu asi?“ odpověděl Pounder zdánlivě znuděným hlasem a vytočil další číslo. „Samozřejmě prezidentovi Spojených států. Myslel jsem, že byste si s ním rád popovídal o smyslu jeho nařízení a vysvětlil mu, proč nehodláte dodržovat jeho pokyny.“

„Tak... tak jsem to přece nemyslel?“ vykoktal Gordon. Chvatně natáhl ruku k telefonu a přerušil spojení tím, že stiskl vidlici přístroje. Jeho tvář ztratila více na barvě a byla teď téměř stejně bílá, jako stěna za ním. Zřejmě pochopil, že jeho protějšek to myslí smrtelně vážně. „Myslím, že bychom si mohli ovšem promluvit my dva.“

S lítostivým pokrčením ramen Pounder sluchátko zase odložil.

„Škoda. Kdyby šéf naslouchal, byl by ten rozhovor mnohem zajímavější.“ Pobavený výraz z jeho tváře zmizel. V momentě se generál zatvářil naprosto vážně. „Zdá se, že jste si uvědomil, jaký dekret jsem měl na mysli,“ konstatoval. „Takže co vás přimělo k tomu, že jste jej tak závažně porušil a že jste zbytečně vystavil nebezpečí životy lidí? Ve vašem zájmu doufám, že mi podáte dostatečné vysvětlení.“

„Až... až do včerejška jsem si nemohl být jist, že tady skutečně máme co do činění s dinosaury,“ omlouval se.

„Nesmysl,“ namítl Pounder. „Než jsem šel k vám, hovořil jsem s jedním vašim podřízeným – s poručíkem Haldemanem. Ten mi povídal něco docela jiného. Podle něj existují už několik týdnů důkazy, že jste mě měl dávno informovat.“

Gordon na okamžik nenávistně přimhouřil oči. Takže tohle mu nakukal Haldeman. Mohl si to domyslet. Horší bylo, že se teď potvrdily poručíkovy obavy.

Samozřejmě i Gordon věděl, že jde o dinosaury. Bylo mu to jasné ve chvíli, kdy se našly skořápky vajec ve sklepe Old Central School.

Předpokládal ovšem, že to bude jen pár zvířat, která buďto nebudou schopna přežít, nebo je bude snadné zabít. Nemohl předpokládat, že se tak rychle rozmnoží a že budou nebezpečná dokonce i těžce ozbrojeným mužům.

„Poručík Haldeman se poslední dobou choval jako šílenec,“ řekl. „Porušil celou řadu nařízení a služebních předpisů, takže mi nezbylo nic jiného, než ho suspendovat ze služby. Bude se z toho muset zodpovídat před disciplinární komisí.“

„To mě nezajímá,“ odsekl stroze Pounder. „Zdá se, že je to schopný člověk, a pokud v téhle ošemetné situaci na rozdíl od ostatních odmítl mlčet a jen sedět s rukama v klíně, pak to spíš mluví v jeho prospěch, než proti němu. Chtěl bych ho co nejrychleji vidět. Zavolejte ho a řekněte, ať sem přijde. Nač ještě čekáte?“

Hlavní komisař Gordon polkl.

„Ano, pane,“ zamumlal konečně a sáhl po telefonu.

„Takže vy se domníváte, že tuhle osadu postavili ti poutníci?“ zamumlal Tom Ericson poté, když profesor Schneider skončil.

„Ten mládenec, Nick Petty, padl do rukou Hesekeiovi a jeho lidem. Zpočátku ho drželi v zajetí stejně jako šerifa z Beatty. Šerifovi se však podařilo uniknout a od něj jsme se vůbec o tom všem dozvěděli. A při jednom z hlídkových letů z Las Vegas přeneseného do minulosti zjistil jeden z vrtulníků poutníky. Když po setkání s dinosaury bylo několik z nich zabito, asi polovina poutníků přeběhla k našim lidem. Ostatní se s pomocí dvou balonů na horký vzduch vydali hledat zaslíbenou zemi.“ Schneider sáhl po sklenici a upil z ní doušek minerálky. „Ten. Nick Petty u nich dobrovolně zůstal. A to, proč jsem o něm vůbec začal mluvit, má docela prostý důvod. Pracoval totiž v Beatty v obchodě onoho pana Bowlera, jehož adresa je natištěná na té propisovačce.“

„Přesto to ovšem může být náhoda,“ namítla Gudrun Heberová.

„To jistě ano.“ Schneider přikývl. „Ale zdá se mi to nepravděpodobné. Doposud se nikdo v minulosti z lidí, o nichž víme, nevzdálil tak značně od Las Vegas. A pak – tahle propisovačka – jsem si jist, že

to jsou Hesekeiovi lidé, kteří postavili tu osadu.“

Na několik vteřin zavládlo ticho.

„Není mi jasné, co je na tom tak pozoruhodného, že jste sem přijel osobně,“ ujal se slova Pierre Leroy.

„Ta věc není tak bezvýznamná, jak se možná domníváte,“ prohlásil Schneider. „Víte, není nám moc vhod, že pravěkou krajinou pobíhá jen tak skupina lidí. V souvislosti s časovým skokem jsme velmi mnoho přemýšleli o časových paradoxech. Snažíme se, aby zásahy do minulosti byly co nejmenší. A naši lidé se pohybují vlastně výlučně uvnitř oblasti, která se dostala z přítomnosti do pravěku. Doufáme, že se nám jednoho dne podaří ten proces zvrátit a že je dostaneme nazpět. Je naprosto nemožné odhadnout, co se stane, když se v pravěku začne pohybovat skupina lidí a možná se začne rozrůstat v celé generace.“

„Ale co to má co dělat s tímhle nálezem?“ zeptal se Tom.

„To je přece jasné. Mainland, nový správce pravěkého Las Vegas, si zřejmě ještě není vědom důsledků, jinak by ty poutníky nenechal tak klidně odejít. Pozdější pokusy najít je byly bezvýsledné. V těch svých balonech mohli být zahnáni kamkoliv.“

„Ale teď víte, kde se patrně usadili,“ uzavřela Gudrun. „Můžete údajně poslat Mainlandovi.“

„Přesně tak. Vzhledem k posunu kontinentů byla zeměpisná poloha tehdy jiná, ale to můžeme nechat prověřit na počítačích. Možná už také mají Hesekeiovi lidé celého toho dobrodružství po krk a budou dokonce rádi, když se dostanou do Las Vegas.“

Profesor Schneider byl přerušen, když Wes Palmer otevřel dveře a vešel do boudy.

„Prorazili jsme takový otvor, že už je možné vejít do jeskyně,“ informoval. „Je skutečně dost veliká.“

„To by mohlo zajímat i vás, profesore,“ řekla Gudrun. „Jeskyně, hermeticky oddělená od okolního světa. Doufáme, že tam najdeme leccos zajímavého. Měl byste chuť si tu jeskyni prohlédnout s námi?“

„Ale jistě,“ odpověděl Schneider a vstal. „V žilách mi odjakživa koluje dobrodružná krev.“

Společně vyšli z budovy a zamířili ke skalní stěně, kde jim Palmer rozdál kapesní svítilny a bezpečnostní přilby pro případ, že by se ze stropu uvolnila suť.

Průlom v hornině měřil na šířku asi jeden metr, takže se museli se-

hnout, aby se jím protáhli. Ani ne po dvou metrech však měli vrstvu lávy za sebou a dostali se do vlastní jeskyně. Ani ta nebyla nijak zvlášť vysoká, ale mohli v ní pohodlně stát. Na šířku měla dobré tři metry. Zem byla posetá úlomky horniny, ale ležely tam i balvany, které dosahovaly velikosti dospělého člověka.

Tom, Gudrun, profesor Schneider a Wes Palmer opatrně postupovali do nitra jeskyně. Klesala dobrý tucet metrů do hloubky a pak vyústila u stěny ze zřícených skalních balvanů. Kromě kamení tam nebylo vůbec nic. Ať už tady dříve bylo cokoliv, rozpadlo se to v prach.

Gudrun se s tím ovšem nespokojila. Musí tady být přece něco důležitého. Jeskyně ležela přesně tam, kde to viděla ve snu, a Gudrun nevěřila, že by ta vize neměla další význam.

„Co je tohle?“ zeptala se a ukázala na odlomený kus horniny. „Mohli byste to odvalit stranou? Možná je za tím ještě cesta dál.“

Palmer skepticky odvalil volné kusy skály stranou. Nebyly příliš veliké a bylo možné jimi hýbat. Pomohli i Tom a Gudrun. Nepotřebovali dlouho a pod svrchní vrstvou se objevila úzká štěrbina. Gudrun do ní baterkou posvítila.

„No tak, pryč s tím balvanem,“ ponoukala své průvodce do další práce.

Společně odklízeli stranou úlomky skály a kamení. Jednou se že stropu uvolnil kus kamene, ale jinak vypadala klenba celkem stabilní.

Asi po půlhodině se jim podařilo odstranit horní část překážky, takže vznikla škvíra vysoká něco přes dvě stopy.

„To by mělo stačit,“ řekla Gudrun. „Vsoukám se dovnitř a porozhlédnu se tam.“

„To je příliš nebezpečné,“ namítl Wes Palmer. „Strop musíme nejprve pořádně podepřít, abychom zajistili, že se nesesype a nezaválí vás.“

„To riziko беру na sebe,“ prohlásila Gudrun a začala se prodírat štěrbinou.

Kopec sutiny měřil asi metr. Dostala se v pořádku na druhou stranu.

I tam byla jeskyně ještě jednou tak velká jako na druhé straně a rovněž prázdná. Gudrun zklamaně svítila baterkou kolem sebe a pak přece jen něco objevila.

Na konci jeskyně se cosi ve svitu baterky mezi sutinami zalesklo.

Když odstranila kamení, spatřila opět několik balvanů jantaru. A v jednom z nich bylo něco uschováno. S námahou ho Gudrun odvalila až k hrázi.

„Tady pro vás něco mám,“ řekla vítězoslavně. Prostrčila balvan otvorem a Tom s ostatními na druhé straně jej táhli k sobě. Pak se Gudrun protáhla k nim.

„Co je to?“ zeptal se Schneider zvědavě a prohlížel si onu tmavou hranatou věc uvnitř jantarového balvanu, který teď vynesli ven, aby si ho mohli lépe prohlédnout na denním světle.

„Nemám tušení,“ odvětila Gudrun. „Ale ať to zní sebebláznivěji, vypadá to skoro jako knížka.“

Pounder hovořil s poručíkem Haldemanem dlouho a to, co si vyslechl, jím doslova otrásl. Poručík se nesnažil svého nadřízeného záměrně nějak shodit, ale fakta hovořila sama za sebe.

Především to, že už při příjezdu Doedfieldových byl nalezen první mrtvý a už v té době existovalo podezření, že by to mohl mít na svědomí dinosaur. Kdyby už tehdy vyrozuměli generála, nemuselo pravděpodobné k celému tomuhle neštěstí dojít.

I Haldeman připustil, že udělal některé chyby, jenže ty byly v porovnání s přehmaty a špatnými rozhodnutími komisaře Gordona naprosto zanedbatelné. Teď, když vyšel najevo celý rozsah těchto katastrofálních chyb, Pounder splnil svou výhrůžku a díky své pravomoci zbavil hlavního komisaře jeho funkce a zrušil Haldemanovo suspendování. Byl navíc plně odhodlán postarat se o to, aby se před disciplinární komisi dostal nikoliv poručík, nýbrž sám Gordon.

Prohlídka mrtvého zvířete, které přinesli z kanalizace Greenway a Stringer, mezitím ukázala, že jde o druh Ornitholestes, což bylo pro Poundera další Jobovou zvěstí.

„Nejsou to nijak přehnané nebezpeční dinosauři,“ prohlásil. „Nedají se porovnat třeba s Deinonychy. Ale i Ornitholestové jsou nebezpeční zabijáci a už dokázali, že jsou schopní zabít i člověka. Mnohem horší je ovšem jejich velice krátká doba líhnutí. Víme už teď, že potomci dinosaurů, kteří se díky časovému skoku dostali do přítomnosti,

dozrávají a dorůstají mnohem rychleji než normálně.“

„A co to znamená vyjádřeno konkrétními čísly?“ zeptal se Haldeman.

„Ornitholestové kladou spoustu vajec, někdy až třicet. A mláďata se líhnou během několika dní. Ve volné přírodě by většinu vajec sežrali nebo zničili jiní dinosauři, ale tady takové přirozené nepřátele nemají. To znamená, že z každého vejce se může vylíhnout Ornitholestes. Od té chvíle dorůstají mláďata velice rychle. Už po týdnu dosahují zralosti a jsou schopni rozmnožování. Izolováni od všech přirozených nepřátel se rozmnožují přímo lavinovitě – rychleji než myši. To znamená, že teď už jich mohou být v kanalizaci stovky.“

„Bože můj,“ zašeptal otřesený Haldeman. „Jak si s tím vůbec poradíme? Během uplynulé noci a v průběhu dneška už došlo k několika obětem mezi civilním obyvatelstvem. Jednoho narkomana našli docela rozsápaného, stejně jako jakousi starší ženu v jejím vlastním domě, do kterého se dinosaurus dostal patrně otevřeným oknem. V dalších čtyřech případech jsme zaznamenali raněné a spousta lidí dinosaury viděla. Postupně se mezi lidmi začíná šířit panika, které chtěl Gordon zabránit.“

„Ještě tuto noc sem přijede speciální jednotka armády, která má jinak na starosti bezpečnost DINOLANDU,“ řekl Pounder. „Kromě toho tady jistě máte nějaké lokální rozhlasové stanice. Dám zhotovit kazetu, kterou pak odvysílají všechny stanice. A připravím písemnou informaci pro tisk.“

Odkašlal si.

„Bohužel, nevidím jinou možnost, než vyhlásit ve městě výjimečný stav. To bude znamenat i zákaz nočního vycházení. V noci budou dinosauři zvlášť aktivní. Ale i přes den by měli lidé zůstat pokud možno ve svých domovech a dobře zajistit dveře i okna. A to do té doby, než bude zažehnáno nebezpečí.“

Haldeman přikývl.

„Otázka je,“ zamumlal temně, „jestli to všechno vůbec dokážeme zvládnout. Stačí přehlédnout dvě zvířata opačného pohlaví nebo těhotnou samici a všechno vzápětí vypukne nanovo.“

Generál Pounder neřekl nic, což byla v podstatě také odpověď. Tvářil se velmi vážně.

12. července

Od posledního zápisu uplynul už téměř měsíc. Za tu dobu se toho stalo mnoho. Nebyly to však významné události, které by stály za to, abych je zapisoval. Spíše pozvolné, plíživé změny.

První dny po Hesekielově smrti jsem se staral o Nicol a měl jsem pramálo chuti všechny ty myšlenky, které jsme nahlas vyslovovali, zapisovat ještě do deníku. Pak přišla fáze tvrdé práce – a to jsem pak býval po večerech strašně unavený.

Unavený jsem i teď, ale doufám, že mi pomůže uspořádat si trochu myšlenky, když je budu zapisovat.

Protože jsme se rozhodli zůstat tady, začali jsme budovat vlastní osadu s domky rovnou v sousedství osady Kranasů. Kranasové nám ze všech sil pomáhali.

Zpočátku nám ukázali, ze kterých stromů můžeme získat pryskyřici. Je ke stavebním účelům velmi vhodná – téměř tak dobrá, jako malta. Skladují ji v chladu a temnu v jeskynní hoře. Tam si po několik týdnů uchovává svou tekutou konzistenci. Vysychat začíná rychle teprve při přímém ozáření sluncem. Když jí pak natíráme kamenné kvádry, které používáme ke stavbě, během několika dní pryskyřice ztvdne.

Začali jsme i s mýcením kusu lesa poblíž osady, abychom tam založili pole pro pěstování obilí, brambor, kukuřice a zeleniny. I při tom nám byli nápomocni Kranasové, ale pochybuji, že tomu tak bude i nadále.

Tento jedinečný experiment, pokojné soužití lidí a dinosaurů, hrozí zhroucením a zvratem v pravý opak.

Nálada se během posledních týdnů značně změnila. Může za to především Wedge a myšlenky, které nasadil do hlavy svým příznivcům. Pořád neakceptuje Kranasy jako inteligentní bytosti, které nám pomáhají pouze z přátelství. Pro něj jsou to pořád zvířata, s nimiž může po libosti manipulovat. Stále více se k nim taky tak chová a ani si neuvědomuje, jak tím zhoršuje naše vztahy.

Naše skupina je roztržštěná. Nicol se snaží s mou pomocí kráčet v šlépějích svého otce a vytvořit tak protipól k Wedgovi. Od Hesekielovy smrti se změnila. Je tvrdší, rozhodnější. Jenže to také bylo třeba, aby ji lidé vůbec akceptovali. Početně je naše skupina ve srovnání s Wedgem a jeho přívrženci v mírné převaze.

Co je to ale platné, když se ostatní chovají tak nemožně? Vyhýbají se Kranasům, chodí neustále se zbraněmi, sami téměř nepracují a omezují se téměř výlučně na to, že popohánějí Kranasy, nezastaví se ani před tím, aby jim tu a tam pohrozili zbraní. Chybí už jen, aby si udělali biče.

Dnes došlo k doposud nejvážnějšímu incidentu. Když jeden z Kranasů odmítl orat na poli, zatímco Wedge jen stál a kontroloval ho, Wedge ho zmlátil pažbou své pušky. Jen tím, že vypálili několik varovných výstřelů a namířili pušky na ostatní Kranasy, zabránili Wedgovi lidé tomu, aby se na ně Kranasové nevrhli a neoplatili jim stejnou, ne-li horší měrou.

Jen s obtížemi se Kroakovi na jedné a Nicol a mně na druhé straně podařilo hádku urovnat. Jak mi dal Kroak na srozuměnou, je zejména mezi mladými Kranasy stále víc takových, kteří už mají dost šikanování a nejraději by nás vyhnali. Doufám jen, že poznají, že ani my – lidé – nejsme všichni jako Wedge a jeho přívrženci, že i u nás existují dva tábory. Obávám se, že to už pak nebude důležité, jestliže jednou přeteče pohár trpělivosti.

Ukázalo se, že promluvit si o tom s Wedgem je naprosto vyloučeno. Pohlédl jen na svoji pušku a řekl, že on si s těmi nestvůrami poradí, kdyby se odvážily odporovat.

Od té chvíle jsem ho začal doslova nenávidět. Ačkoliv Kranasové nebyli lidskými bytostmi, cítil jsem se s nimi postupně spřízněn více než s Wedgem a jeho lidmi, kteří sem přišli, aby položili základ lepšímu světu – a teď se chovají hůř než zvířata. Když jsem si pak o tom promluvil s Nicol, přiznala, že má stejný pocit.

Pokud se nám rychle nepodaří nalézt nějaké řešení, vidím budoucnost velice černě.

Generál Pounder neztrácel čas. Stejně rozhodně, jak vystupoval při svém příjezdu do Phoenixu, tak nekompromisně se pustil do boje proti Ornitholestům.

Večer odvysílaly v pravidelných intervalech všechny místní rozhlasové a televizní stanice tiskové prohlášení, které připravil. Do svých zpravodajských relací je zařadilo i několik nadregionálních společností.

Na policejních okresech ve Phoenixu se netrhly telefony. Stovky ustaraných občanů se chtěly dozvědět podrobnosti a získat další rady, jak se mohou chránit.

Všichni příslušníci policie zůstali této noci v práci přesčas a rozjeli se po městě hlídkovat. Během noci přišlo celkem čtyřicet devět nouzových volání týkajících se dinosaurů. Osmnáct z nich bylo buď planým poplachem, nebo dinosauri při příjezdu policie byli pryč. Ve čtyřicetipřípadech se policistům podařilo dinosaury, kteří se potulovali poblíž domů nebo dokonce už vnikli do nich, zabít nebo odehnat.

V sedmi případech však přišla pomoc pozdě. Lidé buď hlášení v rozhlase či televizi nezaregistrovali, nebo byla jejich bezpečnostní opatření nedostatečná. Většina domů nebyla zabezpečena tak, aby vydržela nápor skupiny krvelačných dinosaurů.

Bestie prostě rozbily okenní tabulky tam, kde nebyly okenice.

Důsledkem těchto vpádů bylo celkem sedmnáct mrtvých. Dalších pět obětí si vyžádaly útoky dinosaurů na lidi, kteří se i přes zákaz vycházení zdržovali venku.

Vypadalo to, jako by definitivně skončila doba, kdy se Ornitholestové omezili pouze na přebývání a rozmnožování v kanalizaci a na ojedinělé výpady ven. Okusili lidskou krev a přišli jí na chuť. Navíc byli proniknutím poručíka Greenwaye a jeho lidí vyrušeni z klidu.

Ani generál Pounder nezůstal nečinný. Vyžádaná posila čítající stovku mužů speciální armádní jednotky dorazila kolem půlnoci.

Původně bylo plánováno odstartoval ofenzívu proti Ornitholestům až za rozbřesku, ale rostoucí počet útoků dinosaurů na obyvatele Phoenixu již nepřipouštěl další odklad.

Vojáci odění ve speciálních ochranných skafandrech, s plamenomety a samopaly v rukou postupovali v pětistupech kanalizací.

Celá akce však vyšla naprázdno.

Vojáci narazili na hromady mrtvých krys, ale téměř na žádné dinosaury. Do poledne následujícího dne jich našli a zabili pouze osm. Ani

v zóně kanalizace, kde byli předtím Greenwáy a jeho průvodci zasko-
čení celým houfem těch bestií, nebylo teď po dinosaurech ani památ-
ky.

Jedna ze skupin se vůbec nevrátila. Pátrací oddíl však našel mrt-
voly těch mužů. Nepomohly jim ani skafandry, ani zbraně. Ale po
zvířatech, která to všechno způsobila, nebylo nikde ani stopy.

Po první bitvě této války zvítězili tedy dinosauri i ve druhé. V ka-
nalizaci bylo nesčíslné množství úkrytů a výklenků, odkud se mohli
vydávat na loupeživé výpady. A prohledat všechny úkryty bylo prak-
tický vyloučeno.

Situace byla stále zoufalejší, protože čas pracoval proti lidem.

„To je přece nesmysl,“ začala Gudrun, ale Tom si položil ukazo-
váček na rty a umlčel ji tak.

„Neříkej to,“ přerušil ji. „Jestli to zase označíš za naprosto neuvě-
řitelné, budou se čtenáři domnívat, že máš velice omezenou slovní
zásobu.“

Gudrun Heberová byla příliš v zajetí onoho objevu, než aby zare-
gistrovala jeho špičkování, a ani sám Tom se nedovedl tak docela
zbavit ohromení z onoho objevu.

Protože podle Schneiderova názoru bylo označení laboratoře v
Portlandu jako „primitivní“ ještě velmi lichotivé a tento nález mohl
být příliš významný, než aby byl přenechán nějakým packalům, vzal
si onen jantarový balvan s sebou do DINOLANDU. Tamější vojenské
výzkumné centrum sponzorované armádou patřilo k nejmodernějším
na světě a disponovalo mnohem lepšími možnostmi.

Tom a Gudrun profesora na jeho pozvání následovali, zatímco Pier-
re Leroy zůstal v místě vykopávek, aby je dál řídil.

Zatím se ukázalo, že to, co bylo uzavřeno uvnitř jantarového bal-
vanu, byla skutečně kniha. Tlustá několikasetstránková bichle, jaké se
používají ve školách.

A přes neuvěřitelné stáří sto dvaceti milionů let byla ona kniha
takřka neopotřeбенá.

Jemnými lasery byl jantar zbroušen na tenounkou, sotva milimet-

rovou vrstvu. Bylo nutno se obávat, že papír by se při přímém kontaktu se vzduchem okamžitě rozpadl. Odborníci si zatím už dvě hodiny lámali hlavu tím, jak by se daly do sebe oddělit jednotlivé stránky, aniž by se poškodily.

Schneider si vyžádal telefonické rady od mezinárodních kapacit v této oblasti, jenže prognózy vypadaly velmi pochmurně.

Existovaly konzervační roztoky, do nichž by bylo možné knihu ponořit po úplném odstranění vrstvy jantaru a které by mohly zabránit rozpadu. Tato metoda se používala k restaurování středověkých knih, ale hlavně pro jednotlivé listy.

V tomto případě tu však byla značná rizika. Bylo otázkou, zda inkoust bude vůbec čitelný, ale pomocí různých chemikálií by ho bylo možno s celkem značnou pravděpodobností zviditelnit. Pokud by ovšem kniha předtím nasákla konzervačním roztokem, bylo by to vyloučeno. Stránky by pak zřejmě nebylo možné od sebe oddělit.

Vyzkoušet si to, rovněž nepřipadalo v úvahu. Měli k dispozici jediný pokus. Jakmile by prorazili vrstvu jantaru na jediném místě, znamenalo to buď – anebo. A pravděpodobnost, že se věc nezdaří, byla podle vyjádření všech odborníků podstatně vyšší.

Pak byl ovšem vnesen do diskuse další návrh, který se zdál na první pohled nemožný, ale podle expertů sliboval vyhlídky na úspěch. A především by v případě neúspěchu nezpůsobil na oné knize škody.

Oním kouzelným řešením byla počítačová tomografie.

„Obvykle se používá v medicíně,“ vysvětlil profesor Schneider, zatímco se připravovalo všechno potřebné pro experiment. „Rozvětvený rentgenový paprsek sleduje předmět jakoby po vrstvách. Tak je možno zkoumat například lidský mozek po vrstvách a zjišťovat a včas rozpoznat případné novotvary buněčné tkáně, které se mohou vyvinout v nádor. Nu a teď se ukáže, zda je možné takto zkoumat i jednotlivé stránky zavřené knihy a zobrazit je na monitoru.“

„Tomu já nevěřím,“ zamumlal Ericson. „Dobrá, rozpoznat různé buněčné tkáně, to snad, ale jednotlivé popsané stránky knihy?“

„Rozdíl není ani tak velký,“ tvrdil Schneider. „Při popisování vzniká z inkoustu a papíru chemická sloučenina. Takže i buněčná struktura jednotlivé stránky na místech, kde se dostala do styku s inkoustem, se změní. Otázka je pouze, jak tento proces s postupem času pokračoval. Pokud inkoust vsákl jen málo, je všechno jednoduché. Pokud ovšem reakce pokročila a nejsou již patrné obrysy jednotlivých písmen, pak

jsme nahaní. Jedinou nadějí zůstává, že byla použita ta propisovačka, kterou jsme našli v prvním jantarovém valounu. Náplň propisovaček je mnohem hustší a odolnější než normální inkoust.“ Schneider pokrčil rameny. „To se hned ukáže. Držte všichni palce, aby se to podařilo.“

„Ještě před několika lety by správné načtení bylo naprosto vyloučené,“ doplnil jeden z asistentů. „Ale právě v poslední době se v této oblasti dosáhlo enormních pokroků: můžeme kontrolovat vrstvy, které nemají tloušťku ani několika tisícín milimetru. A pro analýzu buněk dinosaurů tady máme jeden z nejmodernějších tomografů. Jsme připraveni, profesore.“

Tom a Gudrun se drželi poněkud stranou, když byla kniha ve vrstvě jantaru vkládána do válcovité komory.

„Ta komora je naprosto izolovaná vůči prostupujícímu záření,“ ujistil je profesor Schneider. „Takže nemusíte mít strach, že byste dostali dávku rentgenového záření.“

Následující tři hodiny proběhly pro oba pracovníky A.I.M. veskrze nudně a kdyby tolik nebyli vzrušení možným úspěchem onoho experimentu, dávno by o něj už ztratili zájem. Jak jim Schneider vysvětlil, bylo třeba se nejprve velmi pomalu propracovat rentgenovým paprskem k první stránce.

A pak to přišlo.

„Pronikli jsme vazbou,“ ohlásil jeden z vědců. „A jak to vypadá, tomograf dokáže rozlišit popsaná a nepopsaná místa. Jenže budeme muset nejprve prohnat ty údaje počítačem. Musí analyzovat rukopis a pokusit se nahradit nečitelná písmena.“

Trvalo pak ještě další dobrou hodinu, než se na monitorech počítačů objevila zřetelná reprodukce první strany. V laboratoři propukl jásot.

I Tom a Gudrun četli na monitoru:

27. května

Dnes večer jsem začal vést tento deník. Jmenuji se Nick Petty. Je mi jedenadvacet a vyrostl jsem v Beatty, v malém zapadlém městečku v Nevadě, kde jsem až do včerejška vedl docela normální život a pracoval jako prodáváč v obchodě pana Bowlera. Zdá se mi to už strašně

dávno – jako v jiném životě. V životě, od něhož jsem teď vzdálen asi sto dvacet milionů let! Pokusím se v tomhle deníku shrnout události poslední doby co nejstručněji, i když jsou zázraky tohoto nového světa pro mě takřka nepochopitelné...

„Věděl jsem to!“ vydechl Schneider. „Jde o Hesekielovy poutníky. Tenhle deník nám dá patrně přesnou odpověď na otázku, co se s nimi stalo po cestě do minulosti!“

Mladík, který přišel do laboratoře, mu poklepal na rameno a vytrhl ho tak z jeho nadšení.

„Promiňte, profesore, ale právě volal generál Pounder z Phoenixu v Arizoně. Chce s vámi za každou cenu mluvit. Tvrdí, že je to mimořádně naléhavé.“

22.července

Situace je stále napjatější.

Myslím, že bude-li se Wedge chovat nadále stejně, nepodaří se nám udržet mír s Kranasy dlouho. Většina Kranasů už nám odmítá jakkoliv pomáhat. Wedge naopak začal oddělovat naši část osady od části Kranasů.

Zdá se, že nevyhnutelně dojde k boji. S Kroakem se stýkáme už jen občas. Jak to vypadá, dostává se i on stále pod větší tlak. Většina Kranasů je pro to, aby nás prostě vyhnali pryč, a nečiní rozdíl mezi lidmi, kteří stojí na straně Nicol a mé, a mezi těmi, kteří drží s Wedgem. Jedinou šancí by bylo, kdybychom Wedga nějakým násilím zastavili, jenže přestože jsme početně v mírné převaze, jsou on a jeho lidé silnější. Poutníci, kteří stojí na naší straně, jsou většinou mírumilovní lidé, zatímco on své přívržence orientuje ke stále většímu násilí.

Dnem i nocí přemýšlíme o nějakém východisku, ale zdá se, že neexistuje absolutně nic, co bychom mohli udělat, abychom zabránili katastrofě, která se rýsuje stále zřetelněji.

„To je kruté,“ konstatoval Tom Ericson. „Jako by člověk dostával napínavý román po maličkých dávkách a pokaždé musel celou věčnost čekat na pokračování.“

Ona věčnost, o které se zmínil, ovšem představovala nanejvýš čtvrt hodiny. Tak dlouho pokaždé trvalo, než počítač načetl další stránku deníku Nicka Pettyho a pak na obrazovce naskočila zřetelné čitelná písmena. Někdy to šlo trochu rychleji, někdy to trvalo déle, když byly velké plochy deníku nezřetelné. Celkem už bylo dešifrováno na osmdesát stran.

Tom a Gudrun si zatím šli na chvíli zdřímnout. Když po zhruba sedmi hodinách vstali, mohli si najednou přečíst téměř třicet stránek uložených v paměti počítače. Jenže pak museli mezi jednotlivými stránkami opět trpělivě čekat. Právě teď ovšem šlo o líčení prvního kontaktu poutníků s Kranasy a čtení začalo být nesmírně poutavé.

Do laboratoře občas přišel i profesor Schneider, aby přelétl text stránek. Jak jim řekl, městu Phoenix hrozila bezprostřední katastrofa. Hejno Orintholestů, kteří se tam dostali a nekontrolovaně se rozmnožili v kanalizaci, terorizuje obyvatelstvo a připravilo o život mnoho lidí. Do Phoenixu byli posíláni stále další a další vojáci, aby s tou pohromou skoncovali, jenže měli jen nepatrné úspěchy. V dohlednu byla doba, kdy nezbude nic jiného, než město evakuovat.

Od Schneidera, vědeckého šéfa DINOLANDU, a profesora Sondstrupa, který vedl paleontologické oddělení, si všichni slibovali spásný nápad. Jenže ten ani jeden z nich nedostal.

Na obrazovce monitoru se objevila další stránka.

„Ti Kranasové jsou patrně inteligentní dinosauři,“ konstatovala Gudrun poté, co si přečetla text. „Pokud je to skutečně pravda a ten Petty jen nefantazíroval, je to neslýchaná antropologická senzace.“

„Nejen antropologická,“ odvětil Tom. „Možná to je odpověď na četné záhady, při jejichž řešení jsme v posledních letech nezaznamenali úspěch.“

„Co tím myslíš?“

„Mluvím o ještěrech, kteří bojovali proti Atlant'anům a postavili černou pyramidu, kterou objevil náš milovaný nepřítel Kar a zneužil ji

pro své účely. Víme jen, že to byla ještěřší civilizace, a dá se předpokládat, že vyšla z dinosaurů. Z inteligentních dinosaurů. No, co ty na to?“

„Bylo by to možné,“ připustila pak, ale nebylo možno přeslechnout skepsi v jejím hlase. „Mezi primitivními Kranasy a konstruktéry černé pyramidy se všemi jejími technickými vymoženostmi je ovšem nebetýčný rozdíl.“

„Nás přece také dělí pár tisíciletí od prvních lidí doby kamenné,“ připomenul Tom. „A tady mluvíme o časových dimenzích milionů let. Docela bych věřil tomu, že se Kranasové vyvinuli v ještěry, kteří se na miliony let stáhli do světa bažin. I vegetace tam odpovídá rané době křídové.“

„Možná,“ opakovala Gudrun Heberová. „Ale čtěme dál, než si uděláme konečný úsudek. Pokud se vůbec dozvíme něco nového.“

„To jsme se už dozvěděli,“ řekl Tom s úsměvem. „Před chvílí jsem telefonoval Pierrovi. A ten už má přesnou analýzu té šupiny, kterou jsme našli v jantarovém balvanu.“

Struktura buněk je naprosto identická s tkáněmi našich ještěrů. Ještě další otázky?“ Gudrun už neřekla nic.

27. července

Katastrofa, do níž jsme se řítili, nastala, i když byla takového druhu, jaký by nikdo z nás nečekal. Ani Wedgovi není možno přičítat vinu za přírodní úkaz, k němuž dochází snad jen jednou za milion let.

Tato slova mohou znít cynicky, ale po tom všem, co se udalo, a poté, co jsem ztratil i poslední zbytky naděje, je šibeniční humor tím jediným, co mi ještě zbylo. Možná je to způsob, jak se vyrovnat s hrůzami. Toto je patrně můj poslední záznam, zřejmě už mi nezbývá mnoho života.

V posledních dnech se již situace dále nevyhrocovala, ale další přisoštění už by stejně musela znamenat jen otevřený boj. Seděli jsme na sudu střelného prachu, který mohl kdykoliv explodovat. Uvědomil si

to zřejmě i Wedge, který se vyvaroval všeho, co by se dalo vysvětlovat jako provokace. Patrně i on začal pochybovat o tom, že bychom byli schopni obstát v otevřeném boji proti Kranasům. A protože jeho cílem bylo pořád udělat z nich otroky, neposloužilo by mu, kdyby je vystřílel. Snad se situace dokonce po jistou dobu i uvolnila, i když vztahy s Kranasy jistě nebyly tak dobré jako zpočátku.

Všemu ovšem udělala konec hrozná událost.

Ve starých komediích o Asterixovi se Galolové báli toho, že by jim mohla obloha spadnout na hlavu. To se dnes v jistém smyslu stalo nám. Už jsem napsal, že cynismus je v téhle situaci zřejmě jediným rozumným postojem.

Ke katastrofě došlo kolem poledne, když se z oblohy bez jakéhokoli varování sesypal oheň. Nebyl to samozřejmě oheň, ale smršť meteoritů, která se snesla na údolí a jeho okolí.

Několik úlomků kosmické hmoty rozžhavených průletem atmosférou se sneslo na zem v bezprostřední blízkosti osady.

Většina z nich nebyla při dopadu větší než pěst, ale přesto svou setrvačností způsobily úlomky spoušť. Ať zasáhly cokoliv, bylo to zničeno.

Tam, kde meteority dopadly, vznikly mohutné, hluboké krátery. Země se chvěla a vypadalo to, že se blíží zánik světa. Zář meteoritů byl tak prudký, že na několika místech džungle vzplanul požár.

Šok byl tak veliký, že si na tu katastrofu vzpomínám jen velmi špatně. Zmocnila se mne panika a ještě teď, o několik hodin později, se mi třesou ruce tak, že skoro nemůžu psát.

Hnán hrůzou jsem pobíhal sem a tam, obklopen lidmi i Kranasy, kteří se také bezhlavě snažili ukrýt před něčím, před čím nebylo ochrany.

Meteorit jako bomba zničil najednou několik chatrčí. Vzduchem létaly jako střepiny granátů úlomky rozžhavené hmoty. Kolem mne se to začalo hemžit mrtvolami Kranasů, ale o život přišlo i několik lidí.

Další balvan kosmické hmoty dopadl na zem a ta praskla, jako by to byla skořápka vejce. Z místa dopadu se klikatily obrovité pukliny k zemi. Jedna z nich byla ode mne vzdálena necelý metr.

Slovy není možno vylíčit celou tu apokalypsu.

Samotná meteorická smršť netrvala ani minutu, i když mi to připadalo jako věčnost. A ani pak nebylo po všem.

Žhavá hornina způsobila všude kolem požár. Zem se pořád ještě

zachvívala a z několika vrcholů hor stoupala oblaka hustého dýmu.

Při příchodu sem jsme nenašli žádné náznaky sopečných aktivit, jenže v této epoše není ještě zemská kůra zdaleka tak pevná, jak jsme na to zvyklí z přítomnosti, kde jsou zemětřesení a výbuchy sopek spíše výjimkou.

Tady ovšem patří téměř ke každodenním událostem. Většina hor je tady nestabilní. Nárazy do země uvedly do pohybu masy magmatu uvnitř. Stačilo jen dát vulkanickým silám podnět. Meteority navíc způsobily v horách obrovité krátery, z nichž některé byly dost hluboké, aby se z nich vzápětí vyvalil kouř a oheň. Z vrcholu jedné našťestí dostatečně vzdálené hory jsem viděl stékat žhavou lávu.

Stále ještě v šoku jsem se bezcílně potácel sem a tam a neustále jsem volal Nicol. Jenže jsem nedostal odpověď a ani jsem ji nikde nenašel.

Od té doby jsem ji nikde neviděl a i když musím počítat s tím, že je mrtvá, je nejistota takřka nesnesitelná.

Nevím, jak dlouho jsem takhle naslepo bloudil. Do uší mi pronikaly výstřely, aniž bych je pořádně registroval. Teprve když mě kdosi chytil a zatřásl mnou a když jsem se pořád ještě nevzpamatoval, dal mi pár facek, probral jsem se z otupělosti a spatřil jsem před sebou Kroaka, který cosi řval svým bublavým hlasem. Krvácel ze spousty ran. Kolem mne běsnil zmatek, který ovšem nezpůsobily přírodní síly. Bojovalo se a neustále padaly výstřely. Lidé a Kranasové na sebe útočili, zabíjeli se a přes nerovné rozdělení zbraní bylo možné odhadnout, jak souboj dopadne.

Ted', dodatečně, myslím chápu, co mi chtěl Kroak svými divokými gesty naznačit. Kranasové viděli ve smršti meteoritů znamení bohů, kteří jsou s nimi nespokojeni. Domnívali se, že bohové chtějí, aby nás zabili nebo vyhnali.

Kroak ukázal na jeskyni, v níž se zabarikádovalo několik poutníků, a pak mě odstrčil tak, že jsem se odpotácel tím směrem. Když jsem se po několika krocích otočil, spatřil jsem, jak Kroak zasažený kulkou klesá k zemi.

Dostal jsem se ke skalní stěně a kdosi mě vtáhl do jeskyně. Byla to ta, ve které Kranasové skladovali pryskyřici. Ukrylo se sem celkem sedm poutníků, kteří stříleli na Kranasy tak dlouho, dokud se nestáhli.

Přesto tady ovšem sedíme v pasti. Kranasům stačí jen čekat, až nás hlad a žízeň vyžene přímo do jejich náruče. Naděje na nějaké dorozu-

mění či usmíření neexistuje. Kroak by snad své druhy dokázal uklidnit, jenže ani tomu bych nevěřil. A tato šance je stejně zmařená, protože Kroak je mrtev.

Určitě zemřeme, ale část mého rozumu je pořád jakoby ochromená, takže je mi to téměř lhostejné a doufám, že smrt přijde dříve, než na mne dolehne smutek.

Nikdo z poutníků mi nedokázal říci, co je s Nicol. Řekli mi ovšem, že Wedge byl jedním z prvních, koho Kranasové zabili. I to je mi jedno.

Země se pořád ještě chvěje. Otřesy mi dokonce připadají stále prudší.

Od chvíle, co jsem napsal poslední větu, uplynula asi půlhodina. Teď už jsem si naprosto jist, že hora se změní v sopku. Venku se snášel žhavý déšť a následkem otřesů se zřítila část jeskyně. Vzduch je tak horký, že už nemůžu dýchat, a i louč, kterou jsme zapálili, hrozí, že zhasne.

Dřepím rovnou vedle kádě naplněné pryskyřicí a našel jsem igelitový sáček, který tady zahodil jako spoustu jiných věcí někdo z Wedgových lidí. Zabalím deník do něj a pak ho ponořím do pryskyřice.

I když je jen minimální šance, snad se deník uchová a jednoho dne ho někdo najde jako svědectví toho, co se tady stalo. Svědectví o tom, jak touha po moci způsobila zánik jednoho společenství.

Kdybych měl poslední přání, znělo by asi: aby byla se mnou Nicol nebo abych ji alespoň mohl obejmout či políbit. Jenže ani této milosti se mi nedostane.

Budu tady prostě sedět a čekat na smrt.

„Co se stalo tak naléhavého, že jsem k vám měl nutně okamžitě přijít?“ zeptal se profesor Schneider stroze, sotva vstoupil do laboratoře. „Byl jsem právě na velmi důležité konferenci.“

Jeden z jeho asistentů mu vtiskl do ruky vytištěné stránky deníku.

„Tohle by vás mohlo velice zajímat, profesore.“

„Poslyšte, Allane, je mi docela fuk, nakolik je to zajímavé.“ Na Schneiderově čele naskočilo pár vrásek. „Momentálně by mě z míry

nevyvedl ani nález prehistorické atomové bomby. Potýkám se se strašnými problémy v přítomnosti.“

„Přesto byste si to měl přečíst,“ vložil se do debaty Tom Ericson. „Možná tam najdete řešení těch problémů.“

„Jde o Ornitholesty,“ doplnila Gudrun. „A to jsou přesně tatáž zvířata jako ve Phoenixu, ne?“

„Důležitých je vlastně jen těchto pár odstavců, v nichž jde o to, jak Kranasové Ornitholesty chytali,“ doplnil Tom.

Schneider bez dalších námitek začal číst příslušné pasáže. Když po minutě zvedl zrak, tváře mu zrudly a oči jako by se mu rozhořely vnitřním žářem.

„Kdyby to zabralo...“ zamumlal. Jako by byl myšlenkami někde daleko odtud. Ale po pár vteřinách stiskl tlačítko dorozumívacího zařízení. „Profesor Sondstrup ať se okamžitě dostaví do laboratoře tři. Ano, vím, že je teď na konferenci, ale tohle je důležitější.“

„S analýzou a reprodukcí těch kreseb má počítač trochu problémy,“ řekl asistent. „Ale list se dá poznat celkem jasně. Jen doufáme, že ta kresba skutečně odpovídá originálu.“

Netrvalo dlouho a do laboratoře vešel štíhlý muž s ostrými rysy ve tváři.

„Profesor Henry Sondstrup, vedoucí našeho paleontologického oddělení,“ představil ho zběžně Schneider a přistrčil Sondstrupovi potíštěný list papíru. „Henry, jsou v DINOLANDU takovéhle rostliny?“

„Ale ano,“ potvrdil a dodal ohromně dlouhý a takřka nevyslovitelný odborný název. „Je to dokonce dost rozšířená rostlina. Proč?“

„Protože by to snad mohla být záchrana pro Phoenix,“ vyrazil vzrušeně Schneider. „Okamžitě se tam vyprav a pár jich obstaraj. Potřebujeme bezpodmínečně lahvičku se šťávou z té rostliny. Tohle si procti cestou, ale teď už padej!“ Vtiskl překvapenému Sondstrupovi do ruky papíry a vystrčil ho ze dveří. Vzápětí se otočil a opět zamířil k telefonu. „Potřebuji okamžitě spojení s generálem Pounderem,“ řekl. „A když říkám okamžitě, tak myslím okamžitě.“

Netrvalo ani deset vteřin a měl na lince generála.

Generál Pounder čekal celý netrpělivý na letišti ve Phoenixu. Hořel nedočkavostí. Seděl v kanceláři, odkud měl přímo výhled na přistávací plochu, kterou dal pro civilní provoz uzavřít, aby mohlo přistát vojenské letadlo s profesorem Sondstrupem a oním elixírem na palubě.

V odbavovacích halách letiště byl úžasný nával.

Spousty lidí opouštěly město v panické hrůze z dinosaurů. Část jich odjížděla auty, další cestovali letadly.

Pounder neviděl důvod, proč je zdržovat. Naopak, čím více lidí opustí Phoenix dobrovolně už nyní, tím méně jich bude nutno evakuovat později – pokud to vůbec bude zapotřebí. Ve městě teď už bylo na tisíc vojáků. Jejich úlohou nebyl jen bezprostřední boj proti dinosaurům, ale především měli při ochraně obyvatelstva společně s jednotkami Národní gardy podpořit dalšími hlídkami naprosto vyčízenou policii.

Dlouho ovšem ani tato pomoc nebude příliš mnoho platná, pokud se nepodaří vypátrat všechny úkryty Ornitholestů a zvířata zneškodnit. Každý den dorůstali další dinosauři a s každým dalším týdnem se jejich počet několikanásobně zvyšoval.

Pounder teď upřel takřka veškeré naděje k onomu prostředku, o němž mu řekl profesor Schneider. Nechal připravit ostatní složky, které pocházely výlučně z těl mrtvých Ornitholestů. Chyběla už pouze šťáva z oné rostliny, kterou mu osobně přiveze profesor Sondstrup.

Trvalo nekonečnou čtvrt hodinu, než letadlo konečně přistálo. V hlídkovém voze se zapnutými sirénami se nechal Pounder spolu s profesorem odvézt k jednomu z míst vstupu do kanalizace.

Už tam bylo připraveno několik nádob se směsí a stačilo už pouze dodat rostlinnou šťávu.

Výsledná směs pronikavě páchla, což ovšem mělo tu přednost, že zápach se v kanalizaci rozšíří dost rychle a daleko. Aby Ornitholestové nebyli přilákáni už během přepravy oné látky, byly nádoby uzavřeny a pak rozneseny na několik centrálních míst, kde se křižovaly důležité kanály. I sám Pounder se spolu s profesorem a poručíkem Haldeманem připojili k jedné ze skupin.

Umístili nádoby ve velké jímce, otevřeli ji a zaujali pozici v jedné z postranních štol. Ta po několika desítkách metrů končila zdí, takže zezadu se k nim nemohl přiblížit žádný dinosaur.

Trvalo několik minut, než se objevili první Ornitholestové. Pach je přitahoval. Zřejmě příměs výměšků žláz mrtvých Ornitholestů působí-

la jako jakési sexuální dráždidlo, jemuž nedokázali odolat.

Ani ne za půl hodiny se jich v jímce mačkalo několik desítek. Od příchodu posledního dinosaura uplynulo již několik minut, takže se nedalo očekávat, že by se objevili ještě další. Vypadalo to tak, že se tady shromáždili všichni dinosauři, kteří byli v dosahu účinnosti oné látky.

„Copak neexistuje jiná možnost, než ta zvířata zabít?“ naléhal profesor Sondstrup. Jako paleontologovi mu ležel zvlášť na srdci osud dinosaurů.

„Teoreticky bychom je mohli omámit,“ odpověděl Pounder. „Ale nehledě k tomu, že riziko by bylo příliš veliké, co bychom s nimi dělali pak? Spolu s těmi, které chytí ostatní, jich bude tolik, že bychom je nemohli vysadit v DINOLANDU bez nebezpečí, že narušíme ekologickou rovnováhu. Ve volné přírodě by se jich zdaleka tolik nevylíhlo. A budou se rozmnožovat dál.“

„To vím,“ zamumlal Sondstrup. „Přesto je to dost tvrdé ta zvířata prostě povraždit.“

„Možná vám bude útěchou, že většina z nich by ve volné přírodě nežila ani tak dlouho, jako tady.“ Pounder dal povel vojákům: „Pal!“

Netrvalo to ani minutu a vojáci byli se svým krvavým úkolem hotoví.

Ostatní jednotky dosáhly podobného úspěchu.

Bylo ještě příliš předčasné oddávat se klamným nadějím, že tím se všemi dinosaury skoncovali. Jednotlivá zvířata se ještě jistě toulala městem nebo bloumala místy kanalizace, kam aromatická látka nepronikla.

Postup se bude muset několikrát zopakovat, ale konec řádění dinosaurů ve Phoenixu byl již na dohled.

„Hrozné,“ hlesla Gudrun Heberová, když dočetla na monitoru poslední stránku deníku Nicka Pettyho. „Je mi toho hocha líto.“

„Dost sentimentální oplakávat někoho, kdo je mrtev už sto dvacet milionů let,“ konstatoval Tom, ale i jeho hlas zněl přiškrceně.

„Teď už nemůžeme pro poutníky udělat vůbec nic,“ poznamenal

profesor Schneider. „Petty nám ovšem svými poznámkami pomohl zachránit životy spousty lidí ve Phoenixu. I když se o tom ten hoch nikdy nedozví.“

Tom na chvíli zaváhal.

„Jste si jist, že pro ty lidi nemůžeme udělat nic?“ zeptal se pak.

Schneider na něho udiveně pohlédl.

„Co tím myslíte?“

„Inu, je tu časový fenomén. V něm byste se měl vyznat vy lépe než kdokoliv z nás.“

Profesorova tvář nabývala stále zmatenějšího výrazu.

„Pořád ještě bohužel nechápu, kam tím míříte.“

„No tak jen počítejte. Deník byl veden v rozpětí dvou měsíců. Jak jste sám řekl, Beatty bylo strženo do minulosti teprve před pěti týdny. Nick Petty zachoval aktuální datování. Meteorická tříšť přijde sedmadvacátého července.“

Ukázal na kalendář na stěně. Ten ukazoval aktuální datum – osmnáctého června.

„Bože můj,“ zamumlal Schneider. „Teď už konečně chápu. Mainland a ostatní lidé v Las Vegas také píší teprve osmnáctého června, i když asi sto dvacet milionů let v minulosti. Pro ně je ona meteorická smršť budoucností vzdálenou asi měsíc. Takže mohou zaletět k vesnici a varovat poutníky a postarat se, aby...“

Zarazil se. Na několik vteřin zavládlo tíživé ticho.

„...všechno dopadlo jinak, než se skutečně stalo,“ dokončila pak větu tiše Gudrun. „Tím byste ovšem způsobil časový paradox, profesore. Je vám to jasné? Nick Petty a ostatní by nezemřeli, ale také by neuložil v jeskyni ten deník a my bychom ho nikdy nenašli. Takže bychom se nikdy o těch událostech nedozvěděli a vy byste nemohl poslat Mainlanda, aby varoval poutníky. Byla by v tom řada neslučitelných rozporů a docela by to zamotalo časovou dimenzi.“

„S následky, které je těžké odhadnout,“ řekl Schneider. „Máte pravdu. Ale je to hrozné, vědět předem o katastrofě, a nemoci udělat nic pro to, abychom jí zabránili.“

„Nick Petty a ostatní poutníci před sto dvaceti miliony let zemřeli,“ ujal se po krátké odmlce slova opět Tom Ericson.

„A neměli bychom se pokoušet na tom cokoliv měnit.“

„Vím,“ zamumlal Schneider a přikývl. „Nepošlu Mainlandovi žádnou zprávu. Je to jediná správná cesta. Jenže to nic nemění na tom, že

se budu asi nadosmrti cítit spoluzodpovědný za smrt těch lidí.“

Otočil se a znaveným krokem a se sklopenou hlavou vyšel z místnosti.

Poprvé od chvíle, kdy ho Tom poznal, mu profesor připadal jako starý unavený člověk, na jehož bedrech spočívá příliš těžké břímě odpovědnosti.

KONEC DVANÁCTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu

NÁVRAT DINOSAURŮ

nazvané

ZMIZELÉ DĚTI